

Aleg. 100

Sprawozdanie

Wydziału krajowego z projektem ustawy łowieckiej.

Wysoki Sejmie!

Uchwałą z dnia 20. października 1903 przekazał Wysoki Sejm wniesiony w r. 1902 wniosek p. Żardeckiego i towarzyszy z projektem ustawy łowieckiej Wydziałowi krajowemu do zbadania, czy nie zachodzi potrzeba zmian niektórych postanowień obowiązującej ustawy łowieckiej z r. 1897.

Uchwałą z dnia 22. listopada 1905 polecił następnie Wysoki Sejm Wydziałowi krajowemu, aby wykonał uchwałę z dnia 20. października 1903 i przedłożył odnośne wnioski na najbliższej sesji sejmowej. Wskutek tych poleceń przedkłada Wydział krajowy następujące sprawozdanie.

Wydział krajowy przystępując do wykonania polecenia Wys. Sejmu z 20. października 1903 musiał przede wszystkim uznać, że dla należytego ocenienia stanu rzeczy w sprawie tak ważnej a należącej do trudniejszych zadań ustawodawczych nie wystarczy zapoznać się z żądaniami zmiany obecnej ustawy łowieckiej, zawartymi we wniosku p. Żardeckiego i towarzyszy, oraz w petycyach, które od pięciu lat wpływają do Wys. Sejmu a zawierają skargi na obecną ustawę, lecz trzeba postarać się o zebranie urzędowego materiału, któryby pozwolił wyrobić sobie sąd o sposobie wykonywania tej ustawy w naszym kraju, a zwłaszcza o sposobie wykonywania tych jej postanowień, które są głównie przedmiotem krytyki.

Ze względu na to, że do wykonywania ustawy łowieckiej powołane są rządowe władze polityczne, Wydział krajowy ułożył kwestyonaryusz celem wyjaśnienia, w jaki sposób ustawa łowiecka jest wykonywana, o ile podnoszone przeciw tej ustawie zarzuty są uzasadnione w samych jej postanowieniach, o ile zaś mogą znaleźć wytłumaczenie w sposobie jej wykonania, i kwestyonaryusz ten, podany do wiadomości Wys. Sejmu w sprawozdaniu z czynności Dep. III. za czas od 1. grudnia 1902 do 31. lipca 1904, przesłał c. k. Prezydium Namiestnictwa pismem z dnia 1. lutego 1904 L. W. 99.404 z prośbą, aby obok odpowiedzi c. k. władz politycznych powiatowych na ten kwestyonaryusz zechciało zebrać materiał, którym rozporządzać może w tej sprawie c. k. Namiestnictwo jako władza powołana w toku instancyi do wydawania orzeczeń w sprawach unormowanych ustawą łowiecką.

Materiał dostarczony przez wypełnienie kwestyonaryusza zestawil Wydział krajowy i odda go do użytku komisji a najważniejsze daty sumaryczne podał już Wydział krajowy do wiadomości Wys. Sejmu w sprawozdaniu z czynności Dep. III. za czas od 1. sierpnia 1904 po koniec czerwca 1905.

Jakkolwiek cyfry statystyczne, zawarte w tem zestawieniu, a wyprowadzone z odpowiedzi c. k. politycznych władz powiatowych, nie są zupełnie ścisłe, wskutek tego, że niektóre c. k. Starostwa bądźto nie dały odpowiedzi na pewne pytania, bądź też udzieliły odpowiedzi ogólnikowej, nie cyfrowej, bądź wreszcie nie zrozumiały należycie niektórych pytań, jakkolwiek cyfry te z natury rzeczy określają przeważnie formalną tylko stronę działania władz, to jednak mimo to wszystko cyfry te użyte z odpowiednią oględnością dają pewien faktyczny materiał dla oceny istniejących dziś u nas stosunków w zakresie ustawy łowieckiej.

Mianowicie cyfry te stwierdzają fakty:

I. Czysze dzierżawne z prawa polowania gminnego są w ogólności nader niskie w porównaniu do obszaru tych polowań w powiatach. W całym kraju wynoszą te czysze za r. 1904 kwotę 182.990 K 31 h., podczas gdy obszar łączny okręgów polowań gminnych obejmuje przeszło 5 milionów morgów.

II. Przepisy obecnej ustawy łowieckiej dotyczące ochrony własności gruntowej i plonów rolniczych przed dzikami są niewystarczające.

III. Postanowienia obecnej ustawy o postępowaniu w sprawie szkód zrządzonych przez polowanie lub zwierzynę wymagają zmiany zwłaszcza w kierunku skrócenia i przyspieszenia tego postępowania.

Wydział krajowy nie poprzestał na tym materiale, lecz zwołał na dzień 9. maja 1906 konferencję w celu uzyskania opinii kół interesowanych i znawców w sprawie potrzeby i kierunku reformy ustawy łowieckiej.

W skład tej narady zaprosił Wydział krajowy pp. Stanisława hr. Stadnickiego, Stanisława hr. Mycielskiego, Artura Cieleckiego, Dra Adama Jordana, Zdzisława hr. Tarnowskiego, Tadeusza Cieńskiego, Bolesława Zardeckiego, Dra Eugeniusza Oleśnickiego, Wojciecha Wiącka i dyrektora szkoły lasowej Maryana Małaczyńskiego. W obradach ankiety wzięli także udział dwaj delegowani przez JE. p. c. k. Namiestnika reprezentanci c. k. Rządu pp. radca dworu Jan Czeżowski i komisarz inspekcji leśnej Michał Rudziński.

Ankieta, której protokół Wydział krajowy przedłożył do użytku komisji, wstrzymując się od drukowania go w całości ze względu na jego objętość, — oświadczyła się za reformą ustawy łowieckiej w szeregu postanowień, o czem szczegółowo będzie mowa poniżej.

Nadto przeprowadził Wydział krajowy szczegółowe studjum obcych ustaw w tej materji a mianowicie nowszych ustaw obowiązujących w innych krajach austriackich a ułożony na podstawie zebranych materiałów i wyników ankiety projekt ustawy poddał szczegółowemu rozbirowi na szeregu posiedzeń swoich, na których poczynione zostały dalsze zmiany.

Przedkładając w załączeniu ^{1/} ten projekt, uważa Wydział krajowy za konieczne przedewszystkiem wskazać zasady przewodnie, których się trzymał przy opracowaniu projektu:

I. Wykonywanie polowania wymaga pewnego minimum obszaru, skutkiem czego tylko ten właściciel może samoistnie wykonywać prawo polowania, który taki minimalny lub większy obszar posiada, zaś wszystkie posiadłości w obrębie gminy nie dochodzące do tego obszaru, winny być złączone w jeden okręg zbiorowego polowania, w którym polowanie tylko jednolicie może być wykonywane.

Zasada ta, na której polega dawniejsze nasze ustawodawstwo łowieckie a która znalazła analogiczne po części jeszcze dalej idące zastosowanie przy uregulowaniu prawa rybołówstwa, jest niezbędnym warunkiem dalszego istnienia polowania. Gdyby każdy właściciel gruntu bez względu na jego rozmiar mógł samoistnie wykonywać prawo polowania, nikt nie miałby interesu chronić zwierzyny łownej, lecz miałby owszem interes ubiedz innych w jej zawłaszczaniu, nie byłoby podstawy do żądania wynagrodzenia szkód zrządzonych przez zwierzynę, znikłaby wszelka zwierzyna łowna i wszelkie ptactwo, jak to ma miejsce np. we Włoszech. Nadto, zwłaszcza u nas, gdzie grunta są przeważnie bardzo rozdrobnione, tak że właściciel polując na swoim gruncie, strzelałby na grunt lub przez grunt sąsiada, taki stan rzeczy

byłby źródłem ciągłych zatargów pomiędzy ludnością wiejską a nadto dla życia i mienia przedstawiałby największe niebezpieczeństwa, mianowicie w okolicach, w których zatargi rodzinne, spadkowe i sąsiedzkie dają często powód do krwawych nieraz napaści i bójek.

Na bronionej przez nas zasadzie opierają się ustawy innych krajów austriackich z wyjątkiem Wybrzeża i Dalmacyi, oraz ustawodawstwo niemieckie. Zasady tej nie kwestyonował nikt w ankiecie łowieckiej.

II. Czas ochrony dla zwierzyny łownej należy ograniczyć do istotnej potrzeby. Zmiany w tym względzie odnoszące się do sarni łąni tudzież do jeleni zawarte są w §. 43. i będą poniżej uzasadnione.

III. Ochronę własności gruntowej od szkód wyrządzanych przez polowanie i przez zwierzynę należy wzmocnić i to tak prewencyjnie, do czego odnoszą się zmiany w §. 49. ustęp 3-ci, §. 50. ustęp 3-ci, §. 53. i §. 60., jak i przez rozszerzenie obowiązku wynagrodzenia szkody na szkody zrządzone przez dziki (§. 61.).

IV. Postępowanie w sprawie wynagrodzenia szkód zrzadzonych przez polowanie lub przez zwierzynę łowną i dziki należy ile możliwości skrócić, aby jeżeli istotnie szkoda stwierdzoną została, stosowne wynagrodzenie dostało się poszkodowanemu ile możności rychło. W tej mierze zawierają §§. 67—73 projektu znaczne zmiany w porównaniu z obecną ustawą.

Postanowienia ustawy łowieckiej winny być wynikiem kompromisu między uprawnionymi interesami łowiectwa jako gałęzi gospodarczej a równocześnie ćwiczenia ciała nader ważnego dla zdrowia i hartu społeczeństwa, zwłaszcza ludzi umysłową zajętych pracą, a między tak doniosłymi interesami rolnictwa i gospodarstwa lasowego, które muszą być skutecznie chronione jako podstawa zarobku szerokich warstw ludności. Nie zachodzi tu sprzeczność interesów w tym kierunku, żeby po jednej stronie stała wyłącznie jedna, po drugiej druga warstwa społeczna, albowiem polowaniu oddają się ludzie z różnych warstw i zawodów społecznych, zamożni i niezamożni, ze wsi i z miasta, zaś interesa uprawy ziemi, domagające się ochrony, znajdują swoich reprezentantów we wszystkich warstwach posiadaczy lub dzierżawców gruntów, od tego, który uprawia najmniejszy skrawek ziemi, aż do posiadaczy wielkich majątków ziemskich i rozległych lasów, gdyż zwierzyna nie czyni między nimi różnicy, a każdy z nich ma równe prawo do ochrony.

Wydział krajowy przygotowując obecny projekt ustawy łowieckiej, dążył do takiego kompromisu między interesami łowiectwa a interesami uprawy ziemi z uwzględnieniem zmienionych od r. 1897 stosunków pod względem stanu zwierzyny i wpływu tegoż na gospodarstwo rolne i leśne. O ile w poszczególnych postanowieniach cel ten zdołał osiągnąć i intencyom swoim należyty dać wyraz, o tem sąd pozostawia Wys. Sejmowi.

Ważniejsze zmiany wprowadzone w tym projekcie w porównaniu z wydrukowaną obok ustawą z r. 1897 uzasadnia Wydział krajowy następującymi uwagami:

Do §. 4.

W tym paragrafie wprowadza Wydział krajowy zmianę przez nadanie prawa do wykonywania samoistnego polowania także posiadaczowi nieprzerwanej powierzchni gruntu, która wynosi co najmniej 60 hektarów, jeśli te grunta składają się z ról, łąk lub ogrodów. W tej mierze poszedł Wydział krajowy za zdaniem bardzo przeważnej większości ankiety, która uznała, że na tej powierzchni gruntu o takiej kulturze można racjonalnie wykonywać polowanie. Przytem sądzi

Wydział krajowy, że przez zniesienie minimum obszaru gruntu, koniecznego do wykonywania samoistnie prawa polowania, zwiększy się zastęp osób, w których interesie jest racjonalne prowadzenie gospodarstwa łowieckiego.

Wydział krajowy zauważa, że samych tabularnych posiadłości z obszarem od 60 do 115 hektarów jest według najnowszego skorowidza 789, a między niemi przeważna ilość nie ma lasów.

Do §§. 7. oraz 35—39.

Postanowienia powyższych paragrafów dają właścicielom gruntów w okręgu zbiorowego polowania, a względnie zastępującej ich z urzędu reprezentacyi gminy, możliwość wypróbowania, czy wyższy przychód ze zbiorowego polowania nie dałby się uzyskać przez ustanowienie myśliwego w miejsce wydzierżawiania. Możliwość ta, która usunie skargi na przymus wydzierżawiania, obecnie i z tego względu jest pożądaną, ponieważ wobec rozszerzenia odpowiedzialności uprawnionego do polowania, zatem także dzierżawcy zbiorowego polowania, na szkody zrządzone przez dziki, przypuszczać należy, iż w pewnych okolicach na niejedno zbiorowe polowanie nie znajdują się dzierżawcy. Analogiczne postanowienia znajdują się w ustawach łowieckich przeważnej liczby krajów austriackich.

Obawy nadużyć nie ma, gdyż usuwają je kautele przepisane w §. 35. ustawy co do ustanowienia i usunięcia takiego myśliwego.

Do §. 15.

Postanowienia tego paragrafu rozszerzają udział reprezentacyi gminnej, względnie reprezentacyi gminnej wraz z położonym obszaru dworskiego wchodzącego w skład okręgu zbiorowego polowania w ustanawianiu warunków dzierżawy, zachowując rozstrzygnięcie jak dotąd politycznej władzy powiatowej.

Do §. 43.

Proponowana w przepisach §. 43 projektu ustawy redukcya czasu ochronnego dla kóz (sarn) i łani, trwającego obecnie przez cały rok, o dwa miesiące uzasadnioną jest potrzebą skuteczniejszej ochrony gospodarstwa rolnego i leśnego, a ze stanowiska gospodarstwa łowieckiego potrzebą usunięcia samiec bezużytecznych.

Redukcyę tę i odnośną zmianę obecnej ustawy proponuje Wydział krajowy opierając się na wyniku obrad ankiety, która oświadczyła się za tem jednogłośnie. Nadto proponuje Wydział krajowy, że względu na bardzo znaczne rozmnożenie się jeleni w ciągu dziesięciu lat, jakie upłynęły od wydania ustawy łowieckiej z r. 1897, — skrócenie czasu ochronnego dla jeleni z 9 na 6 miesięcy. Do tego wniosku skłaniają Wydział krajowy nie tylko znaczne szkody, jakie zrzadzają jelenie na polach, albowiem szkody w jednorocznych plonach dadzą się pokryć przez odszkodowania, lecz w wyższym stopniu szkody w kulturach leśnych, które niszczą zalesienia tak potrzebne i z wielkim nakładem prowadzone, zatem przynoszą szkodę trwałą gospodarstwu krajowemu. Na poparcie tego niech tu będzie wolno przytoczyć uwagi, jakie wytrawny znawca stosunków leśnych naszego kraju radaea Kochanowski czyni w tym przedmiocie w fachowem czasopiśmie „Sylwan“.

„Szkody przez zwierzynę w lasach naszych wyrządzane, przekraczają otwarcie mówiąc wszelkie pojęcie, często bowiem stajemy bezradni wobec zniszczonej kultury i zapytujemy sami siebie: jakie drzewo sadzić?, co zrobić żeby pomimo zwierzyny wyhodować las, któryby opłacił trudy i zwrócił właścicielowi jego pieniądze? Ofiarą zwierzyny padają bowiem bez wyjątku wszystkie gatunki naszych drzew leśnych, dąb, jawor, jesion, brzość, buk, grab, jodła, świerk, sosna, modrzew, począwszy od najwcześniejszej młodości aż do średniego wieku. Tysiące koron wyrzuca się wprost bez jakiegokolwiek skutku, gdyż ledwie tylko jesienna zawierucha powieje od sarmackich stepów, już i szkody są widoczne, szkody, które dopiero pod wiosnę następnego roku ustają, gdy zręby i młodniki trawą należycie się zazielenią. W mowie będące uszkodzenia wyrządzają tak sarny jak i jelenie“.

„Pod ochroną ustawy łowieckiej, pod czujnym okiem organów dozorczych, przy pomocy władz powołanych i braku zwierzyny szkodliwej podniósł się stan sarn i jeleni do tej niezwykłej ilości, jaką dziś posiadamy. Znam okolice, jak np. dolina Czeremoszów, gdzie jeszcze przed laty 6 jeleni był całkiem niezwykłym gościem i to chyba przechodnim, a dzisiaj są tam już rykowiska“.

„Znam okolice, w których przed laty 20 jeleni był rzadkiem zjawiskiem, chowającym się na poloninach i w gęstych lasach, a dziś posiadają te lasy około 300 sztuk jeleni. Znam też miejsca, w których przed kilkunastu laty sarn wcale nie było, dzisiaj zaś chodzą stadami“.

„Zważywszy to wszystko, poczuwamy się do obowiązku jako gospodarze leśni zastanowić się nad środkami, któreby opisanym skutkom zapobiedz mogły. Należy przytem wziąć pod uwagę, że zupełne wyrugowanie zwierzyny z lasu nie jest ani rzeczą wskazaną, ani też konieczną“.

„Nie pozostaje więc nam nic innego, jak tylko zmniejszenie stanu zwierzyny łownej jeleni i sarn, w lasach naszych do tego stopnia, ażeby znalazła naturalne środki żywności bez potrzeby dotkliwych uszkodzeń kultur i młodników i aby z tem połączone było należyte karmienie“.

Do §. 49.

Ze względu na znaczne szkody, jakie może wyrządzić polowanie konno na polach obsianych i łąkach i ze względu na trudność ścisłego oznaczenia czasu, w którym takie polowania mogłyby się odbywać bez szkody, wnosi Wydział krajowy zmianę alinei 3. §. 39. dawnej ustawy w tym kierunku, żeby na polach obsianych i łąkach wolno było polować konno tylko za zezwoleniem właściciela gruntu.

Do §. 53.

Zmiana wprowadzona w tym paragrafie, odpowiadająca jednomyślnej opinii uczestników ankiety, uzasadnioną jest faktem, że tylko koty i psy włóczące się „samopas“, a te ostatnie także tylko wtedy, gdy nie mają kagańca, mogą wyrządzić szkodę w gospodarstwie łowieckiem.

Do §§. 56. i 60.

Według obowiązującej obecnie ustawy łowieckiej, mógł właściciel gruntu w obrębie okręgu zbiorowego polowania bronić się przeciw szkodnikom:

a) przez zabezpieczenie gruntu przeciw wdzieraniu się zwierzyny (§. 53. dawny, 63. nowy alinea 1.):

b) przez odstraszenie przez straszydła, ognie nocne i t. p. (powyższy §. alinea 2.);

c) przez zabijanie na swoim gruncie zwierząt szkodliwych wymienionych w alinei 1. §. 46. (dawnego) względnie 56. (nowego) oraz zwierząt wymienionych w alinei 2, tegoż §.;

d) przez zabijanie na swoim gruncie zapadłych w stadach dzikich gęsi i kaczek (poprzedni §. alin. 3.).

Ze względu na bardzo znaczne szkody, jakie zające czynią w sadach zwłaszcza w śnieżnych zimach i na potrzebę skuteczniejszej ochrony sadownictwa, które się rozwija przy poparciu funduszków krajowych, Wydział krajowy proponuje rozszerzyć prawo obrony właściciela gruntu w tym kierunku, iżby właścicielowi sadu, położonego w pobliżu domów lub zabudowań gospodarskich a otoczonego murem, parkanem lub innym stałym ogrodzeniem co najmniej na 1 metr wysokiem z wejściem przez zamykane drzwi lub wrota wolno było po za czasem ochronnym, bez użycia jednak broni palnej, zabijać i zabierać sobie zające, któreby dostały się w obręb takiego ogrodzenia. Ogrodzenie jest tu zrozumiane takie, przez które z reguły zające nie może się dostać.

Następnie proponuje Wydział krajowy w §. 60., iżby posiadacz gruntu w obrębie swego obejścia domowego mógł się bronić przed zwierzę-

tami szkodliwymi, tudzież przed kunami, tchórzami i łasicami przez przyrządy samochwytnie. Postanowienie to niesprawiedliwione jest potrzebą ochrony chowu drobiu. Ankieta zgodziła się na to, aby właścielowi gruntu wolno było używać przyrządów samochwytnych dla tępienia szkodliwej zwierzyny na swoim gruncie. Wydział krajowy ogranicza to upoważnienie do obrębu obejścia domowego i mniema, że to zupełnie wystarczy.

Do §§. 57. i 61.

Przepisy §§. 57. i 61. projektu ustawy, dotyczące obowiązku uprawnionego do polowania, tępienia dzików i wynagrodzenia szkód zrzędzonych na gruncie i w płonach przez polowanie, oraz zwierzynę łowną i szkodliwą, zmieniają postanowienia §§. 47. i 51. obecnej ustawy w tym kierunku, że wprowadzają stałą odpowiedzialność uprawnionego do polowania za wszelkie szkody zrzędzone przez dziki w obrębie okręgu polowania.

W konsekwencji wprowadzenia tej odpowiedzialności uchyla się przepis zawarty w ustępie a) §. 47. obecnej ustawy, a z drugiej strony zastrzega się (w ostatnim ustępie §. 61. projektu ustawy) uprawnionemu do polowania prawo żądania zwrotu kwoty wypłaconej przezeń tytułem odszkodowania w zwykłej drodze sądowej od właściciela lub dzierżawcy polowania w lasach, z których wyszły dziki, które wyrządziły szkodę, po poprzednim jednak przeprowadzeniu dowodu, że dziki, które tę szkodę zrzędziły, wyszły z owych lasów.

Szkody zrzędzone przez dziki były głównym powodem żądań zmiany obecnej ustawy łowieckiej.

Według tej ustawy nie istnieje powszechna odpowiedzialność za szkody wyrządzone przez dziki, lecz władza polityczna ma ją orzec w okolicach, gdzie dziki wyrządzają znaczne szkody w ziemiopłodach, a uprawnieni do polowania nie czynią zadość obowiązkowi ich tępienia a ma orzec ją w odniesieniu do tych właścicieli i dzierżawców polowania, którym udowodnionem będzie, że dziki na swych obszarach hodują lub że obowiązkowi tępienia ich nie czynią zadość. Ten dowód, jak doświadczenie i daty statystyczne pouczają, tylko w rzadkich wypadkach mógł być przeprowadzonym, przeto i wynagrodzenie szkody zrzędzonej przez dziki zbyt często nie mogło być przyznanem. Przeważnej większości ankiety wydało się najskuteczniejszym środkiem, by zmusić do tępienia dzików, nałożenie odpowiedzialności za szkody zrzędzone przez nie na uprawnionych do polowania a zarazem dozwoleń regresu do właścicieli lasów, z których wyszły dziki. Wydział krajowy przychylił się do tego zapatrywania.

Obok tego utrzymane są dwa dalsze środki wskazane w dotychczasowej ustawie t. j. obławy i wydanie bezpłatnych certyfikatów z dozwoleń tępienia dzików bronią palną.

Do §§. 67—73.

Pominąwszy brak odszkodowania za szkody wyrządzone przez dziki, najbardziej ujemną stroną obecnej ustawy łowieckiej było, że postępowanie w sprawie skonstatowania i wynagrodzenia szkód zrzędzonych przez polowanie lub przez zwierzynę było zarządzane zbyt późno i nie dość było szybkim. Mimo terminów krótkich, przepisanych w ustawie, nie mogło być inaczej, ponieważ władze polityczne, ustanowione dla rozległych powiatów a skąpo obsadzone, mają znaczną ilość czynności pilnych, którym wszystkie inne sprawy, a zatem także sprawy dotyczące szkód zrzędzonych przez polowanie lub zwierzynę ustąpić muszą mimo najlepszej chęci urzędników, którym te sprawy powierzone zostały. Najskuteczniejszym środkiem przyspieszenia tych spraw byłoby zatem poruczenie załatwiania ich w pierwszej instancji jakiejś instancji na miejscu będącej a dającej rękojmiej bezstronnej załatwienia.

W Czechach, w Austrii dolnej i górnej, w Szląsku i na Morawach istnieją sądy rozjemcze dla orzekania o szkodach i ich wynagrodzeniu, bądź dla każdego okręgu polowania zbiorowego, bądź dla powiatu sądowego (Morawy). Przewodniczącącego sądu mianuje w Czechach wydział powiatowy, w innych krajach polityczna

władza powiatowa. Strony mianują po dwóch lub po jednym asesorze. W Morawii mianowanie przewodniczącego następuje z listy zatwierdzonej na propozycję politycznej władzy powiatowej przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym. Jedne ustawodawstwa nie dopuszczają odwołania się od orzeczenia tego sądu rozjemczego, inne dopuszczają rekurs do politycznej władzy powiatowej.

Obowiązująca w Galicji ustawa łowiecka pozwala politycznej władzy powiatowej delegować naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego) stale lub też od wypadku do wypadku — jednak tylko do przedsięwzięcia dochodzeń i usiłowań ugodowych w przedmiocie szkód zrzędzonych przez zwierzynę. Wydział krajowy mniema, że należy pójść dalej i poruczyć wydanie orzeczenia ale nie naczelnikowi gminy samemu, lecz kolegium złożonemu z naczelnika gminy i z dwóch asesorów mianowanych przez polityczną władzę powiatową i przez nią zaprzysiężonych, z których przynajmniej jeden musiałby być obznajomionym z łowiectwem. Dalsza rękojmia leżałaby w rekursie do politycznej władzy powiatowej, która byłaby drugą i ostatnią instancją administracyjną w sprawach szkód zrzędzonych przez polowanie lub zwierzynę. Na wypadek stronnictwa naczelnika gminy, jeśliby poszkodowanym był on sam lub członek jego rodziny, obowiązek dochodzenia sprawy i orzekania przechodzi na polityczną władzę powiatową a w drugiej i ostatniej instancji na Namiestnictwo.

Czynności tak złożonego sądu odnosić się będą jedynie do szkód zrzędzonych w okręgu polowania zbiorowego.

Na podstawie powyższego sprawozdania Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić załączony projekt %, ustawy:

**Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicji i Lodomerji
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.**

Marszałek krajowy:
St. Badeni, w r.

Sprawozdawca:
Dr. Tadeusz Pilat, w r
Członek Wydziału krajowego.

U s t a w a

z dnia 1907, którą wydaną zostaje ustawa łowiecka dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Dołączona ustawa łowiecka dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu jej w dzienniku ustaw krajowych.

Z tą samą chwilą tracą moc obowiązującą dotychczasowe ustawy i rozporządzenia, odnoszące się do przedmiotu niniejszej ustawy, a w szczególności ustawa z dnia 5. marca 1897 Nr. 71. Dz. u. i rozp. kraj., z wyjątkiem ustawy z 19. lipca 1869 Nr. 26. Dz. u. kr., która pozostaje nadal w mocy obowiązującej.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa i Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ustawa łowiecka

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

dotychczas obowiązująca.

Projekt.

I. Prawo polowania i jego wykonanie.

1. Prawo polowania i jego wykonywanie.

A) Postanowienia ogólne.

A) Postanowienia ogólne.

§. 1.

Prawo polowania polega na wyłącznem uprawnieniu do hodowania, wyszukiwania, ścigania, zabijania i przywłaszczania sobie łownej zwierzyny i dzikiego ptactwa, jak również przywłaszczania oddzielonych z niej części użytecznych, jak zrzuconych rogów itp. Odnosnie do dzikiego ptactwa mieści w sobie prawo polowania także wyłączne uprawnienie do przywłaszczania zniesionych jaj.

§§. 1. i 2. ustawy niezmienione.

§. 2.

Zwierzyną łowną są w rozumieniu niniejszej ustawy: jeleni i daniel, sarna, zając, dziki królik i borsuk. Z ptaków: głuszec, cietrzew, jarząbek, pardwa i kuropatwa, przepiórka, chruściel (derkacz), bazant, urop, czajka, słonka, dubelt, krzyk, siewka, kulik i rozmaite tegoż gatunki, kurki wodne, łyska, nurki, dziki łabędź, dzika gęś, wszelkie gatunki dzikich kaczek i dzikich gołębi.

§. 3.

Prawo polowania przywiązane jest do własności gruntu; służy więc każdoczesnemu posiadaczowi gruntu; wykonywane zaś być może albo w sposób samodzielny, albo przez wydzierżawienie.

§. 3.

Prawo polowania przywiązane jest do własności gruntu, służy więc każdoczesnemu posiadaczowi gruntu.

Co do wykonywania prawa polowania jest właściciel prawa polowania w myśl postanowień niniejszej ustawy albo uprawnionym do samoistnego wykonywania polowania, to jest do swobodnego rozstrzygnięcia o sposobie wykonywania swego prawa polowania (już to we własnym zarządzie, już to przez wydzierżawienie i t. p.), albo też ograniczonym w swobodnem rozstrzygnięciu o sposobie wykonywania tego prawa w myśl postanowień §. 7. niniejszej ustawy.

§. 3. ustęp drugi:

Wykonywanie prawa polowania w sposób samodzielny przysługuje:

a) posiadaczowi nieprzerwanej przestrzeni obszaru gruntowego wynoszącego co najmniej 115 hektarów, bez względu czy on jest osobą fizyczną, czy też osobą prawną, czy jest osobą pojedynczą lub połączeniem kilku osób. W ostatnim wypadku nie może być posiadłość podzieloną co do przestrzeni. Również nie stanowi różnicy, czy ten obszar leży w jednej gminie lub miejscowości, lub czy się rozciąga na terytorium więcej gmin, względnie miejscowości.

b) Gminie służy samodzielne polowanie tylko co do przestrzeni gruntowej, należącej do majątku gminnego, położonej bądź to w obrębie własnej, bądź też obcej gminy, jeżeli obszar ten wynosi co najmniej 115 hektarów nieprzerwanej przestrzeni.

§. 3. ustęp trzeci:

Drogi, koleje żelazne, rzeki, potoki, kanały, jakoteż wody stojące i wyspy na wodach, które przeryniają grunta, nie uważają się za przerwy obszaru, jeżeli się można dostać z jednej części kompleksu do drugiej nie przechodząc przez cudzą posiadłość. (ad a i b).

§. 3. ustępy czwarty i piąty:

c) Posiadaczom zwierzyńców, to jest przestrzeni gruntowych dowolnych rozmiarów

§. 4.

Uprawnienie do wykonywania samoistnie polowania służy posiadaczowi nieprzerwanej powierzchni gruntu, która wynosi co najmniej 115 hektarów.

Jeśli posiadłość taka składa się z ról, łąk lub ogrodów, natenczas do wykonywania na niej samoistnie polowania wystarcza powierzchnia 60 hektarów.

Obojętną jest rzeczą, czy posiadanie takiej powierzchni gruntów należy do osoby fizycznej, czy prawnej, do jednej lub więcej osób, byle tylko posiadłość nie była fizycznie podzieloną. Również nie stanowi różnicy, czy owe grunta leżą w jednej gminie lub miejscowości lub też, czy rozciągają się na terytorium kilku gmin, względnie miejscowości.

2. Gminie jako takiej, jeśli grunta stanowiące majątek lub dobro gminy, położone bądź to w obrębie gminy, bądź w obrębie innych gmin, stanowią nieprzerwaną powierzchnię, co najmniej 115 hektarów, bez względu na rodzaj kultury tych gruntów.

Gminy mające takie grunta winny jednak wykonywanie samoistne polowania na tych gruntach albo wydzierżawiać i to niepodzielnie co do powierzchni, albo zlecić wykonywanie tego polowania ustanowionemu myśliwemu. Ustanowienie myśliwego winno nastąpić w myśl §§. 14, 23 i 35—40 niniejszej ustawy.

§. 5.

Za nieprzerwaną w myśl postanowień §. 4. należy uważać powierzchnię gruntu wtedy, gdy poszczególne części gruntu powierzchnię tę stanowiące tak są względem siebie położone, iż można się dostać z jednej części na drugą nie przechodząc przez grunta należące do innego posiadacza.

Drogi publiczne, koleje żelazne, rzeki, potoki i kanały, przeryniająca powierzchnię gruntów, jako też wody stojące, w części lub całości swej położone w obrębie tej powierzchni, nie tworzą w niej przerwy, a nawet wyspy, położone na wodach publicznych, należy uważać za złączone z gruntami nadbrzeżnymi. Cudze drogi prywatne o tyle nie stanowią przerwy w powierzchni gruntów, o ile posiadacz tychże gruntów ma na nich służebność drogi.

§. 6.

Uprawnienie do wykonywania samoistnie prawa polowania służy też posiadaczom

przeznaczonych do hodowli zwierzyny, a skutecznie i trwale zabezpieczonych przeciw jej wydostaniu się na grunta sąsiednie.

W razie sporu o to, czy jaka przestrzeń gruntowa uważaną być ma za zwierzyniec w myśl powyższego postanowienia, rozstrzyga o tem polityczna Władza powiatowa.

§. 4.

Wszelkie inne obszary gruntowe, położone w obrębie gminy miejscowej i na obszarze dworskim z tą gminą jedną miejscowość stanowiącym, które nie posiadają warunków samoistnego polowania w §. 3. określonych, albo co do których samoistne polowanie nie zostało zgłoszone (§. 6.), stanowią okręg polowania gminnego. Polowanie gminne ma być wydzierżawione na rzecz posiadaczy gruntów. Przy wydzierżawianiu polowania gminnego zastępuje posiadaczy gruntów reprezentacja gminy, a jeżeli okręg polowania gminnego obejmuje także grunta obszaru dworskiego, reprezentacja gminy z przełożonym obszaru dworskiego według postanowień niniejszej ustawy. W tym ostatnim wypadku wolno tak reprezentacji gminy jak i przełożonemu obszarowi dworskiemu samoistnie stawiać wnioski wobec władzy politycznej. Jeżeli posiadacz gruntów obszaru dworskiego, wcielonych do okręgu polowania gminnego, jest dzierżawcą odnośnego polowania gminnego, albo tegoż części, wtedy zastępstwo służy w każdym razie reprezentacji gminnej.

zwierzyńców, to jest powierzchni gruntów o dowolnej wielkości, przeznaczonych do hodowania zwierzyny a skutecznie i trwale zabezpieczonych przeciw wydostawianiu się zwierzyny na grunta sąsiednie.

Prawo wykonywania samoistnie polowania służy posiadaczowi zwierzynca jedynie na gruntach, stanowiących zwierzyniec.

Spory, czy jakaś powierzchnia gruntu ma być uważaną za zwierzyniec w znaczeniu powyższego postanowienia, rozstrzyga polityczna Władza powiatowa.

§. 7.

Wszelkie inne grunta, położone w obrębie gminy miejscowej i na obszarze dworskim z tą gminą jedną miejscowość stanowiącym, które nie mają rozmiarów i warunków określonych w §§. 4 i 6, albo też, co do których samoistne wykonywanie prawa polowania nie zostało zgłoszone (§. 9. ustęp końcowy), stanowią okręg polowania zbiorowego.

Wykonywać prawo polowania w okręgach polowania zbiorowego można:

1. albo przez wydzierżawienie polowania w okręgu

2. albo przez powierzenie wykonywania polowania ustanowionemu myśliwemu,

w obu wypadkach na rzecz posiadaczy gruntów, stanowiących okręg zbiorowego polowania.

Przy wydzierżawianiu polowania w okręgu zbiorowego polowania jako też przy ustanawianiu myśliwego dla wykonywania polowania zastępuje posiadaczy gruntów w skład okręgu zbiorowego polowania wchodzących, reprezentacja gminna a jeżeli okręg zbiorowego polowania obejmuje także grunta położone w obrębie obszaru dworskiego, reprezentacja gminna wraz z przełożonym obszarem dworskiego. W takim wypadku ma tak reprezentacja gminna jak i przełożony obszar dworskiemu prawo przedkładać powiatowej Władzy politycznej wnioski w sprawie sposobu wykonywania prawa polowania w okręgu.

Jeżeli posiadacz gruntów położonych w obrębie obszaru dworskiego jest dzierżawcą polowania w tymże okręgu zbiorowego polowania natenczas zastępuje posiadaczy gruntów w okręgu wchodzących wyłącznie reprezentacja gminna.

B) Ustanowienie okręgów polowania.

§. 5.

Okręgi tak samodzielnego polowania (§. 3.), jakoteż okręgi polowania gminnego (§. 4.) ustanowi polityczna Władza powiatowa każdym razem na najbliższy okres dzierżawny polowania.

Dzierżawny okres polowania wynosi zwyczajnie lat sześć. Jedyne w wypadkach, w których reprezentacja gminna (przełożony obszar dworskiego) wniesie u politycznej Władzy powiatowej przed upływem przedostatniego roku bieżącego okresu dzierżawnego z uzasadnionych powodów podanie o przedłużenie okresu dzierżawy, może c. k. Namiestnictwo zarządzić przedłużenie co najwyżej do lat dwunastu. Przeciw takiemu przedłużeniu rekurs nie ma miejsca.

§. 6.

Najpóźniej w sześć miesięcy przed upływem bieżącego okresu dzierżawy, Władza polityczna powiatowa ogłosi w miejscu swej siedziby, jakoteż w każdej gminie i na obszarze dworskim edykt, na mocy którego ci posiadacze gruntów, którzy na nadchodzący, w edyktie określić się mający, dzierżawny okres polowania (§. 5.) na podstawie §. 3. roszczą sobie uprawnienie do samodzielnego polowania, wezwani zostaną, aby te pretensje w ciągu 6 tygodni u politycznej Władzy powiatowej zgłosili. Edykt ten ma być prócz tego doręczony wszystkim tym posiadaczom gruntów, którzy w bieżącym okresie dzierżawnym polowanie samodzielnie na swych gruntach w myśl §. 3. wykonywali.

Do zgłoszenia wystarczy zwykłe podanie do Władzy politycznej powiatowej lub nawet protokolarne oświadczenie z dołączeniem szkicu sytuacyjnego dotyczącej przestrzeni gruntowej. Przy następnem ustanowieniu samodzielnego prawa polowania wystarczy odwołanie się do poprzedniego zgłoszenia.

Polityczna Władza powiatowa ma zbadać zgłoszenia, według potrzeby przedsięwziąć dochodzenia, a następnie ustanowić okręgi polowania tak samodzielnego według §. 3., jakoteż polowania gminnego wedle §. 4. wydzierżawić się mającego i ogłosić je w należyty sposób.

B) Ustanowienie okręgów polowania.

§. 8.

Okręgi samoistnego polowania (§. 4.), jakoteż okręgi polowania zbiorowego (§. 7.) ustanawia polityczna Władza powiatowa po wysłuchaniu opinii Wydziału powiatowego. Ustanowienia okręgów dokonywa Władza każdym razem na najbliższy okres dzierżawny polowania.

Dzierżawny okres polowania trwa zwyczajnie lat 6. Jedyne w wypadkach, w których reprezentacja gminna względnie reprezentacja gminna wraz z przełożonym obszarem dworskiego wniesie u politycznej Władzy powiatowej przed upływem przedostatniego roku bieżącego okresu dzierżawnego z uzasadnionych powodów podanie o przedłużenie okresu dzierżawy, może c. k. Namiestnictwo zarządzić przedłużenie co najwyżej do lat dwunastu. Przeciw takiemu przedłużeniu rekurs nie ma miejsca.

§. 9.

Najpóźniej na sześć miesięcy przed upływem bieżącego okresu dzierżawy, ogłosi polityczna Władza powiatowa w miejscu swej siedziby tudzież we wszystkich gminach i obszarach dworskich powiatu edykt, którym wezwie posiadaczy gruntów, roszcążących sobie prawo do samoistnego wykonywania polowania w myśl postanowień §§ 4. i 6. na nadchodzący okres dzierżawny polowania, by zgłosili swe roszczenia w ciągu 6 tygodni u politycznej Władzy powiatowej. Edykt taki winna Władza doręczyć także wszystkim tym posiadaczom gruntów, którzy w dotychczas bieżącym okresie dzierżawnym polowania wykonywali polowanie samoistne na swych gruntach w myśl §§ 4. i 6.

Zgłoszenie może być uczynionem albo w formie podania do politycznej Władzy powiatowej albo w formie protokolowanego oświadczenia, a w jednym czy drugim wypadku winien starający się dołączyć szkic sytuacyjny dotyczący powierzchni gruntów. Przy następnych aktach ustanowienia okręgów samoistnego polowania, wystarczy powołanie się na poprzednio wniesione zgłoszenie.

Polityczna Władza powiatowa ma zbadać zgłoszenie, w razie potrzeby przeprowadzić dochodzenia a następnie projekt podziału powiatu na okręgi polowania przedłożyć Wydziałowi powiatowemu. Po wysłuchaniu opinii Wydziału powiatowego ustanawia i ogłasza polityczna Władza powiatowa okręgi

polowania samoistnego stosownie do postanowień §. 4. i 6. i okręgi polowania zbiorowego stosownie do postanowienia §. 7.

Niezgłoszenie w terminie przepisany w edyktcie żądania o ustanowienie okręgu samoistnego polowania, pozbawia posiadacza powierzchni gruntów mającej warunki określone w §. 4. 1) i 2) prawa wykonywania polowania samoistnie na przeciąg okresu dzierżawnego i ma ten skutek, że niezgłoszone grunta wcielone będą do okręgów polowania zbiorowego.

§. 7.

Przeciw skutecznionemu podziałowi mogą być wniesione zarzuty w ciągu czterech tygodni do politycznej Władzy powiatowej.

Polityczna Władza powiatowa zbada wniesione zarzuty i po ewentualnem przeprowadzeniu dochodzeń wyda orzeczenie.

§. 8.

Polityczna Władza powiatowa przy ustanawianiu okręgów polowań czy samodzielnych (§. 3.), czy podlegających wydzierżawieniu (§. 4.) obowiązana jest, jeżeli temu nie stoją na przeszkodzie ważne względy na wykonywanie polowania, uwzględnić życzenia gmin przez swoją Zwierzchność objawione i obszarów dworskich, wniesione w ciągu 6 tygodni po ogłoszeniu edyktu (§. 6.) w wypadkach:

a) jeżeli posiadacze obszarów, którym przysługuje prawo samodzielnego polowania z mocy §. 3. lit. a i b pragną obszary swoje i to na cały najbliższy okres dzierżawy przyłączyć do obszaru polowania gminnego, a gmina się na to zgodzi.

b) jeżeli dwie lub więcej gmin, oraz posiadacze obszarów dworskich z mocy §. 4. do okręgu polowania gminnego przydzielonych, zgodnie zażądają ustanowienia wspólnego okręgu polowania gminnego na cały najbliższy okres dzierżawy.

c) W ten sam sposób uwzględnić należy żądania gmin lub przełożonych obszarów dworskich w kierunku rozdzielenia ustanowić się mających okręgów polowania, jeżeli szczególne stosunki miejscowe a głównie różnorodność polowań, rozdział ten usprawiedliwiają i jeżeli żadna z tych części nie będzie obejmowała na przyszłość mniej niż 115 hektarów przestrzeni.

§. 10.

Przeciw skutecznionemu podziałowi mogą być wniesione zarzuty w ciągu czterech tygodni do politycznej Władzy powiatowej.

Polityczna Władza powiatowa zbada wniesione zarzuty i po ewentualnem przeprowadzeniu dochodzeń wyda orzeczenie, zasięgnąwszy — o ileby chodziło o zmianę już ustanowionego podziału — opinii Wydziału powiatowego.

§. 11.

Przy ustanawianiu okręgów polowania, czy to samoistnych (§§. 4. i 6.), czy zbiorowych (§. 7.) winna polityczna Władza powiatowa — o ile tylko nie sprzeciwia się temu wzgląd na racjonalne wykonywanie polowania — uwzględnić wniesione w ciągu 6 tygodni od ogłoszenia edyktu (§. 9.) następujące życzenia gmin i obszarów dworskich:

a) gdy posiadacze gruntów, którym w myśl §. 4. 1. a) i b) i 2. służy prawo wykonywania samoistnie polowania chcą swe grunta przyłączyć i to na cały najbliższy okres dzierżawy do okręgu polowania zbiorowego a gmina się na to zgadza;

b) gdy dwie lub więcej gmin, tudzież posiadacze obszarów dworskich, przydzielonych w myśl §. 7. do okręgu polowania zbiorowego, zażądają zgodnie ustanowienia dla nich na najbliższy okres dzierżawy wspólnego okręgu polowania zbiorowego.

Tak samo winna polityczna Władza powiatowa uwzględnić żądania gmin lub obszarów dworskich, domagające się rozdzielenia okręgów polowania, któreby miały być ustanowione, jeśli uwzględnienie tych żądań jest usprawiedliwione stosunkami miejscowymi a zwłaszcza, jeśli różnorodność polowania za takim podziałem przemawia a żaden z okręgów mających powstać z podziału nie będzie obejmował mniejszej powierzchni gruntów, niż 115 hektarów.

Również w wypadkach wyjątkowych może Władza polityczna powiatowa ze względu na kulturę łowiecką przyłączyć niektóre parcele n. p. remizy, łozy, kępy itd. do obszaru samodzielnego polowania, chociaż z tymże nieprzerwanej całości nie stanowią (§. 3. a i b), jeżeli należą do tego samego właściciela i położone są w tej samej gminie miejscowej.

§. 9.

Celem stosownego zaokrąglenia przylegających do siebie okręgów polowania gminnego, może polityczna Władza powiatowa przy ustanawianiu tych okręgów po wysłuchaniu interesowanych reprezentacyi gminnych (przełożonych obszarów dworskich) poszczególne części odłączyć od jednego a przydzielić do drugiego okręgu polowania gminnego; wskutek tego jednak nie może powierzchnia żadnego okręgu polowania gminnego być mniejszą, jak 115 ha.

§. 12.

O wszelkich sprawach dotyczących ustanawiania okręgów myśliwskich, tudzież o przeprowadzeniu zmian w ich odgraniczeniu, orzeka w pierwszej instancji polityczna Władza powiatowa po wysłuchaniu opinii Wydziału powiatowego.

W wypadkach wyjątkowych może Władza przyłączyć ze względu na kulturę łowiecką niektóre parcele, n. p. remizy, łozy, kępy i t. p., do okręgu samoistnego polowania, chociaż te parcele z tymże okręgiem nie stanowią nieprzerwanej powierzchni (§. 4. 1) a) b) i 2.), jeżeli tylko należą do tego samego posiadacza i leżą w tej samej gminie miejscowej.

§. 12.

Przy ustanawianiu okręgów polowania zbiorowego może polityczna Władza powiatowa celem odpowiedniego zaokrąglenia przylegających (sąsiednich) do siebie okręgów polowań zbiorowych, po wysłuchaniu interesowanych reprezentacyi gminnych a względnie przełożonych obszarów dworskich, odłączyć poszczególne części od jednego okręgu zbiorowego polowania a przyłączyć je do drugiego takiegoż okręgu. Wskutek takich odłączeń nie może powierzchnia żadnego okręgu zbiorowego polowania być mniejszą niż 115 hektarów.

§. 13.

O wszelkich sprawach dotyczących ustanawiania okręgów polowania tudzież o zmianach w określeniu granic tych okręgów orzeka w pierwszej instancji polityczna Władza powiatowa po wysłuchaniu Wydziału powiatowego, w drugiej i ostatniej instancji c. k. Namiestnictwo po wysłuchaniu Wydziału krajowego.

C) Wykonywanie prawa polowania na okręgach zbiorowego polowania.

§. 14.

Na okręgach polowania zbiorowego może być wykonywane prawo polowania na rzecz właścicieli gruntów, stanowiących okręg polowania zbiorowego, albo przez wdzierżawienie polowania na całym okręgu, wyjąwszy niżej przewidziane wyjątki, (§§. 16 i 17) i to w drodze publicznej licytacji lub bez licytacji z wolnej ręki (§§. 16 i 17), albo przez ustanowienie myśliwego uprawnionego do wykonywania polowania (§§. 35—40).

a) Wydzierżawianie polowania w okręgach polowania zbiorowego.

§. 15.

Celem wydzierżawienia prawa wykonywania polowania w okręgu zbiorowego polowania winna reprezentacja gminy, w której obrębie leży okręg polowania, a jeśli w skład tego okręgu wchodzi grunta położone w obrębie obszaru dworskiego, winna reprezentacja gminy łącznie z przełożonym obszaru dworskiego ustanowić warunki główne wydzierżawienia polowania, jak: cenę wywołania, wysokość wadyum, termin i miejsce odbycia licytacji. Wniosek swój w tej sprawie winna reprezentacja gminna przedłożyć politycznej Władzy powiatowej najdalej w miesiąc po doręczeniu jej prawomocnego orzeczenia tej władzy o ustanowieniu okręgu polowania zbiorowego. W tym samym terminie winien też przełożony obszar dworskiego, którego grunta wchodzi w skład okręgu zbiorowego polowania, przedstawić politycznej Władzy powiatowej swój wniosek w sprawie warunków wydzierżawienia polowania, jeśli się nie zgadza na warunki przedłożone przez reprezentację gminną.

Polityczna Władza powiatowa rozstrzyga o przedłożonych wnioskach i ustala warunki wydzierżawienia bez dalszego odwołania, przy czem jednakże nie może zniżyć wniosków co do ceny wywołania i co do wysokości wadyum uczynionych przez reprezentację gminną a ewentualnie przez reprezentację gminną w porozumieniu z przełożonym obszaru dworskiego, należącego do okręgu zbiorowego polowania. Jeśli po upływie miesiąca od doręczenia orzeczenia prawomocnego o ustanowieniu okręgu polowania zbiorowego wnioski reprezentacji gminy a względnie i przełożonego obszaru dworskiego nie zostały przedłożone, polityczna Władza powiatowa sama ustanawia warunki wydzierżawienia.

§. 10.

Jeżeli okręg polowania gminnego wynosi mniej jak 115 hekt., to służy przedewszystkiem posiadaczowi przyległego, według §. 3. istniejącego samodzielnie polowania, prawo wydzierżawienia przed wszystkimi innymi bez przetargu na przypadający okres dzierżawny całego gminnego polowania za cenę jaka wypadnie z obliczenia za przestrzeń tego okręgu, jeżeli się przyjmie za podstawę czynsz dzierżawny, uzyskany za jeden hektar najbliższego przez publiczną licytację wydzierżawionego polowania gminnego.

§. 16.

Jeżeli okręg polowania zbiorowego nie ma 115 hektarów powierzchni, natenczas prawo wydzierżawienia polowania w tym okręgu służy tym, którzy są uprawnieni do wykonywania prawa polowania w graniczących z tym okręgiem okręgach samoistnego lub zbiorowego polowania. Dzierżawa przyznana będzie temu z nich, który ofiaruje najwyższy czynsz dzierżawny.

Polityczna Władza powiatowa wyznaczy uprawnionym do polowania w graniczących okręgach samoistnego lub zbiorowego polowa-

Jeżeli zachodzą szczególne stosunki, z powodu których taki wymiar nie jest odpowiednim, w takim razie czynsz dzierżawny oznaczy polityczna Władza powiatowa po wysłuchaniu reprezentacji gminnej (przełożonego obszaru dworskiego) i odnośnego posiadacza samodzielnego polowania.

Jeżeli jest więcej takich posiadaczy przyległych polowań samoistnych, służy pierwszeństwo do dzierżawy sąsiedniego okręgu polowania gminnego temu z nich, który ofiarowuje wyższy czynsz dzierżawny.

Do oświadczenia się względem korzystania z tego prawa wyznaczy polityczna Władza powiatowa interesowanym posiadaczom samodzielnym polowań odpowiedni termin prekluzyjny.

nia odpowiedni termin prekluzyjny do oświadczenia się, czyli chcą korzystać z prawa wydzierżawienia polowania w owym okręgu polowania zbiorowego i jaki czynsz ofiarują. Jeżeliby żaden z owych uprawnionych nie chciał korzystać z rzeczonoego prawa lub gdyby ofiarowane czynsze nie odpowiadały czynszowi dzierżawnemu najbliższego okręgu polowania zbiorowego, wydzierżawionego w drodze publicznej licytacji z uwzględnieniem możliwych różnic w warunkach miejscowych, natenczas polityczna władza powiatowa przydzieli ów okręg polowania zbiorowego mający mniej niż 115 hektarów do jednego z przyległych lub najbliższych okręgów polowania zbiorowego i oznaczy dlań wysokość czynszu dzierżawnego z uwzględnieniem wyniku koncertacji po wysłuchaniu właściwej reprezentacji gminnej a ewentualnie także przełożonego obszaru dworskiego tudzież uprawnionego do polowania w okręgu, do którego przydzielenie ma nastąpić, o ile ten ostatni okręg już został wydzierżawionym.

§. 11.

Jeżeli okręg polowania gminnego wynosi więcej jak 115 hekt. i jeżeli część jego niedosięgająca tego rozmiaru:

a) otoczona jest w całym obwodzie, albo w dwóch trzecich częściach obwodu samodzielnem polowaniem istniejącem według §. 3. — albo

b) takim samodzielnem polowaniem oddzielona jest od reszty okręgu polowania gminnego w ten sposób, że do niej bez przekroczenia granic gminy nie można dostać się inaczej, jak tylko przez grunta należące do polowania samodzielnego, względnie drogami przez te grunta prowadzającemi,

to służy posiadaczowi samodzielnego polowania prawo wydzierżawienia polowania na wspomnianej części (enkławie) okręgu polowania gminnego na przypadający okres dzierżawny przed wszystkimi innymi, bez przetargu. Cena za ową przestrzeń wypadnie z obliczenia, jeżeli się przyjmie za podstawę czynsz dzierżawny, uzyskany za jeden hektar najbliższego przez publiczną licytację wydzierżawionego polowania gminnego. W razie szczególnych stosunków z powodu których taki wymiar nie jest odpowiedni, ma czynsz dzierżawny oznaczyć polityczna Władza powiatowa po wysłuchaniu reprezentacji gminnej (przełożonego obszaru dworskiego) i odnośnego posiadacza samodzielnego polowania.

Jeżeli enkława jest kilkoma z poprzednio wspomnianych polowań samodzielnym

§. 17.

Jeśli okręg polowania zbiorowego wynosi więcej, niż 115 hektarów i jeżeli część tego okręgu nie mająca tego rozmiaru:

a) otoczona jest w całym swym obwodzie okręgiem samoistnego polowania, istniejącym w myśl §. 4. 1) i 2), albo

b) takim okręgiem samoistnego polowania oddzieloną jest od reszty okręgu polowania zbiorowego w ten sposób, że do niej bez przekroczenia granic gminy nie można się dostać inaczej jak tylko przez grunta należące do okręgu polowania samoistnego, względnie drogami przez te grunta prowadzającemi,

natenczas służy posiadaczowi otaczającego okręgu samoistnego polowania prawo wydzierżawienia polowania na wspomnianej części (enkławie) okręgu polowania zbiorowego na przypadający okres dzierżawny przed wszystkimi innymi bez licytacji. Czynsz za ową przestrzeń wypadnie z obliczenia, przyjmując w niem za podstawę czynsz dzierżawny uzyskany za jeden hektar najbliższego okręgu polowania zbiorowego, wydzierżawionego przez publiczną licytację.

W razie szczególnych stosunków, z powodu których taki wymiar nie jest odpowiedni, ma czynsz dzierżawny oznaczyć polityczna Władza powiatowa po wysłuchaniu reprezentacji gminnej (przełożonego obszaru dworskiego) i posiadacza okręgu samoistnego polowania.

w sposób określony w alinei 1. otoczoną (lit. a), względnie oddzieloną (lit. b), w takim razie służy wspomniane prawo pierwszeństwa dzierżawy przede wszystkim posiadaczowi samodzielnie polowania, graniczącego z enklawą w dłuższej rozciągłości. Gdyby w skutek wykonania prawa pierwszeństwa dzierżawy okręg polowania gminnego zmniejszył się miał poniżej 115 hekt., wówczas prawo pierwszeństwa dzierżawy tylko wtedy może być wykonane, jeżeli uprawniony do samodzielnego polowania wraz z enklawą obejmie w dzierżawę także polowanie na pozostałej części okręgu polowania gminnego. Co do wymiaru czynszu dzierżawnego od tej pozostałej części, służą te same postanowienia, jak co do samej enklawy.

Do oświadczenia się względem korzystania z prawa w poprzednich ustępach określonego, wyznaczy polityczna Władza powiatowa interesowanym posiadaczom samodzielnych polowań odpowiedni termin prekluzywny.

C) Wydzierżawienie polowań gminnych.

§. 13.

Wydzierżawienie polowania gminnego (§. 4.) skutecznia polityczna Władza powiatowa na czas ustanowionego okresu dzierżawy (§. 5.), wolno jednak wspomnianej Władzy powierzyć tę czynność odnośnemu naczelnikowi gminy (przełożonemu obszarowi dworskiego).

W miastach rządzących się własnymi statutami i w 30 miastach podlegających ustawie gminnej z 13. marca 1889 r. Nr. 24. Dz. u. kr. zarządzi magistrat wydzierżawienie tego polowania przez publiczną licytację.

Akt wydzierżawienia, jakoteż w szczególności protokół licytacyjny sporządzony być ma według wzoru ustanowionego przez Namiestnictwo.

§. 14.

Polityczna Władza powiatowa (Magistrat) ogłosi natychmiast po ustanowieniu okręgów polowania licytację polowania gminnego. Obwieszczenie o odbyć się mającej licytacji, zawierać ma potrzebne dane o wydzierżawić się mającem polowaniu, jakoto: granicę okręgu polowania, czas trwania dzierżawy, cenę wywołania, wysokość mającego się złożyć wadyum, termin i miejsce odbycia licytacji.

Jeżeli enklawa jest otoczoną w sposób określony w alinei 1. (lit. a), względnie oddzieloną (lit. b) kilkoma okręgami samoistnego polowania, natenczas służy prawo pierwszeństwa dzierżawy przede wszystkim posiadaczowi okręgu samoistnego polowania, graniczącego z enklawą na dłuższej przestrzeni. Gdyby wskutek wykonania prawa pierwszeństwa do dzierżawy okręg polowania zbiorowego zmaleć miał poniżej 115 hektarów powierzchni, wówczas prawo pierwszeństwa dzierżawy tylko wtedy może być zrealizowane, jeśli uprawniony posiadacz okręgu samoistnego polowania obejmie wraz z enklawą w dzierżawę także polowanie na pozostałej części okręgu polowania zbiorowego. Co do wymiaru czynszu dzierżawnego za tę pozostałą część okręgu, obowiązują te same postanowienia, jak co do samej enklawy.

Polityczna Władza powiatowa wyznaczy interesowanym posiadaczom okręgów samoistnego polowania odpowiedni termin prekluzywny do oświadczenia się, czy chcą korzystać z określonego w poprzednich ustępach prawa pierwszeństwa do dzierżawy.

b) Wydzierżawienie polowań w okręgach polowania zbiorowego.

§. 18.

Po ustanowieniu okręgów polowania samoistnego i zbiorowego przeprowadza polityczna Władza powiatowa wydzierżawienie prawa wykonywania polowania w okręgach polowania zbiorowego (§. 7) na czas ustanowionego okresu dzierżawy (§. 8). Czynność tę może poruczyć naczelnikowi gminy, względnie naczelnikowi gminy wraz z przełożonym obszarowi dworskiego.

W miastach, rządzących się własnymi statutami i w 30 miastach, podlegających ustawie z 13. marca 1889 r. Nr. 24 Dz. u. kr. zarządzi magistrat wydzierżawienie tego prawa przez publiczną licytację.

Akt wydzierżawienia jakoteż w szczególności protokół licytacyjny sporządzony być ma według wzoru ustanowionego przez Namiestnictwo.

§. 19.

Polityczna Władza powiatowa (Magistrat) ogłosi natychmiast po ustanowieniu okręgów polowania licytację polowania zbiorowego. Obwieszczenie o mającej się odbyć licytacji zawierać ma potrzebne dane o polowaniu, które ma być wydzierżawionem, jakoto: granice okręgu polowania, czas trwania dzierżawy, cenę wywołania, wysokość mającego się złożyć wadyum, termin i miejsce odbycia licytacji.

Ogłoszenie licytacji rozpowszechnić należy w sposób w miejscowości tej praktykowany, a jeżeli spodziewać się można osiągnięcia przez to większego czynszu dzierżawnego, także i w jednej z gazet w powiecie najbardziej rozpowszechnionej.

O terminie i miejscu odbyć się mającej licytacji, należy zawiadomić jednocześnie dotyczącą Zwierzchność gminną i obszar dworski, jakoteż Wydział powiatowy, któremu przysługuje prawo wysłać na swój koszt delegata.

§. 15.

Do dzierżawy polowania gminnego dopuszczone być mogą osoby fizyczne, Skarb państwa, tudzież Towarzystwa myśliwskie, istniejące na podstawie zatwierdzonych przez władze statutów. Dopuszczony być nie może do dzierżawy polowania gminnego:

- a) małoletni;
- b) wyrobnik, żyjący z zarobku dziennego, tudzież ubogi, wspierany przez zakłady dobroczynne, albo z funduszków gminnych;
- c) umysłowo chory i notoryczny pijak;
- d) na czas trzech lat po odbyciu kary ten, kto uznany był winnym zbrodni przeciw bezpieczeństwu osoby lub mienia;
- e) na czas trzech lat po odbyciu kary ten, który wedle §. 335 ustawy karnej, uznany był winnym przestępstwa przeciw bezpieczeństwu życia z powodu nieostrożnego obchodzenia się z bronią palną, albo też przekroczenia kradzieży, względnie udziału w tejże;
- f) na czas dwuletni ten, kto powtórnie ukarany został za przekroczenie przepisów o ochronie zwierzyny.

§. 16.

Na podstawie aktu licytacji przyznana będzie dzierżawa polowania gminnego temu, kto najwyższą cenę dzierżawną zaoferuje, przyczem nie mogą być uwzględnione oferty tych osób, które według §. 15. wykluczone są od dzierżawy.

§. 17.

Przeciw aktowi licytacji służy interesowanym prawo odwołania się do c. k. Namiestnictwa w ciągu dni 14.

Jeżeli przeciw przyznaniu polowania odwołanie wniesione i uwzględnione zostanie, należy zarazem orzec unieważnienie licytacji i ponowne wydzierżawienie polowania gminnego zarządzić, chyba, że Władza o odwołaniu

Ogłoszenie licytacji rozpowszechnić należy w sposób w miejscowości tej praktykowany a, jeżeli spodziewać się można osiągnięcia przez to większego czynszu dzierżawnego, także i w jednej z gazet w powiecie najbardziej rozpowszechnionej.

O terminie i miejscu odbyć się mającej licytacji, należy zawiadomić jednocześnie dotyczącą Zwierzchność gminną i obszar dworski, jakoteż Wydział powiatowy, któremu służy prawo wysłać na swój koszt delegata.

§. 20.

Do dzierżawy okręgu polowania zbiorowego dopuszczone być mogą: osoby fizyczne, Skarb państwa, tudzież Towarzystwa myśliwskie, istniejące na podstawie zatwierdzonych przez władze statutów. Dopuszczeni być nie mogą do dzierżawy polowania zbiorowego:

- a) małoletni;
- b) czeladź domowa i gospodarzca i zarobnicy dzienni, tudzież ubodzy wspierani przez zakłady dobroczynne, albo z funduszków gminnych;
- c) umysłowo chorzy i notoryczni pijacy;
- d) na czas trzech lat po odbyciu kary ten, kto uznany był winnym zbrodni przeciw bezpieczeństwu osoby, lub mienia;
- e) na czas trzech lat po odbyciu kary ten, który wedle §. 335 ustawy karnej uznany był winnym przestępstwa przeciw bezpieczeństwu życia z powodu nieostrożnego obchodzenia się z bronią palną, albo też przekroczenia kradzieży, względnie udziału w tejże;
- f) na czas dwuletni ten, kto powtórnie ukarany został za przekroczenie przepisów o ochronie zwierzyny.

§. 21.

Na podstawie aktu licytacji przyznana będzie dzierżawa okręgu polowania zbiorowego temu, kto najwyższą cenę dzierżawną zaoferuje, przyczem nie mogą być uwzględnione oferty tych osób, które według §. 20 wykluczone są od dzierżawy.

§. 22.

Przeciw aktowi licytacji służy interesowanym prawo odwołania się do c. k. Namiestnictwa w ciągu dni 14.

Jeżeli przeciw przyznaniu polowania odwołanie zostanie wniesione i uwzględnione, należy zarazem orzec unieważnienie licytacji i zarządzić ponowne wydzierżawienie polowania w okręgu polowania zbiorowego.

Ustawa obowiązująca.

Projekt.

decydująca uzna za stosowne oddać polowanie gminne innemu oferentowi, który wniósł rekurs.

Pomimo wniesionego odwołania się przeciw przyznaniu dzierżawy polowania gminnego prawo wykonywania tego polowania pozostaje aż do ostatecznego rozstrzygnięcia przy tym, który się utrzymał przy licytacji.

Jeżeli polityczna Władza powiatowa żadnemu z licytantów nie przyzna dzierżawy polowania, a przeciw temu wniesiono odwołanie, Władze do tego powołane aż do ostatecznego rozstrzygnięcia postąpią tak, jak gdyby polowanie w dotyczącym okręgu nie było wydzierżawione (§. 18. ustęp 2).

§. 18.

Jeżeli wydzierżawienie polowania gminnego przy pierwszej licytacji za cenę wywołania nie przyjdzie do skutku, Władza wydzierżawiająca ogłosi w terminie nieprzekraczalnym 30 dniowym powtórna licytację, zniżając cenę wywołania o 25%.

W razie zaś, gdyby i powtórna licytacja spełzła na niczem, polityczna Władza powiatowa w porozumieniu z Wydziałem powiatowym i po wysłuchaniu wniosków Zwierzchności gminnej, względnie przełożonego obszaru dworskiego, obmyśli inny niekosztowny sposób użytkowania z prawa polowania.

§. 19.

Dzierżawca polowania winien złożyć pod rygorem utraty wadyum (na rzecz uprawnionych) i rozwiązania dzierżawy najpóźniej w dni 14 po przyznaniu dzierżawy kaucją w wysokości jednorocznego czynszu i czynsz dzierżawny na rok pierwszy.

Kaucya ma być złożona w książeczkach kas oszczędności lub w papierach publicznych pupilarne bezpieczeństwo dających podług kursu bieżącego i ma być deponowana w c. k. Urzędzie podatkowym właściwego powiatu: zaś czynsz dzierżawny do rąk Zwierzchności gminnej (przełożonego obszaru dworskiego) (§. 20).

Kaucya jest poręką za grzywny, na które skazany być może dzierżawca polowania gminnego, dalej za koszta urzędowych czynności odnoszących się do polowania przezeń dzierżawionego, jeżeli na zwrot ich będzie zasądzony, wreszcie za czynsz dzierżawny i wypełnienie innych zobowiązań w umowie przyjętych.

Jeżeliby zatem w ciągu trwania dzierżawy kaucya w jakibądź sposób została

§. 23.

Jeżeli wydzierżawienie polowania zbiorowego przy pierwszej licytacji za cenę wywołania nie przyjdzie do skutku, Władza wydzierżawiająca ogłosi w terminie nieprzekraczalnym 30-dniowym powtórna licytację, zniżając odpowiednio, nie więcej jednak, jak o 25%, cenę wywołania.

W razie zaś, gdyby i powtórna licytacja spełzła na niczem, polityczna Władza powiatowa po wysłuchaniu wniosków Zwierzchności gminnej, względnie przełożonego obszaru dworskiego przystąpi po porozumieniu z Wydziałem powiatowym do ustanowienia myśliwego dla wykonywania prawa polowania w okręgu (§§. 7 i 35).

§. 24.

Dzierżawca polowania winien złożyć kaucję w wysokości jednorocznego czynszu i czynsz dzierżawny na rok pierwszy, najpóźniej w dni 14 po przyznaniu dzierżawy a to pod rygorem utraty wadyum na rzecz uprawnionych i rozwiązania dzierżawy.

Kaucya ma być złożona w książeczkach kas oszczędności lub w papierach publicznych pupilarne bezpieczeństwo dających podług kursu bieżącego i ma być deponowaną w c. k. Urzędzie podatkowym właściwego powiatu. Czynsz dzierżawny ma być złożony do rąk Zwierzchności gminnej, względnie przełożonego obszaru dworskiego (§. 25).

Kaucya jest poręką za grzywny, na które może być skazany dzierżawca okręgu polowania zbiorowego, dalej za koszta urzędowych czynności odnoszących się do polowania przezeń dzierżawionego, jeżeli na zwrot ich będzie zasądzony, wreszcie za czynsz dzierżawny i wypełnienie innych zobowiązań w umowie przyjętych.

Jeżeliby zatem w ciągu trwania dzierżawy kaucya w jakibądź sposób została

zmniejszoną poniżej jednorocznego czynszu, polityczna Władza powiatowa poleci dzierżawcy uzupełnić ją w ciągu 14 dni, do pierwotnej wysokości, pod rygorem rozwiązania umowy.

W cztery tygodnie po upływie okresu dzierżawy, lub po jej wcześniejszym rozwiązaniu, kaucya zwróconą będzie dzierżawcy, o ile w całości lub w części nie zostanie zatrzymana na cele, dla których zabezpieczenia służyła.

§. 20.

Roczny czynsz dzierżawny na następne lata składać ma dzierżawca polowania na cztery tygodnie przed rozpoczęciem roku dzierżawnego u Zwierzchności gminnej. Jeżeli jednak okręg polowania gminnego obejmuje grunta obszaru dworskiego, to przypadający na te grunta w stosunku do ich rozmiaru udział w czynszu dzierżawnym, który to udział oznaczy cyfrowo polityczna władza powiatowa przy sposobności wydzierżawienia polowania gminnego, złożyć należy u przełożonego obszaru dworskiego.

Jeżeli czynsz dzierżawny nie zostanie złożony w oznaczonym czasie, ma polityczna Władza powiatowa na uczynione o tem doniesienie naczelnika gminy, względnie przełożonego obszaru dworskiego, wezwać dzierżawcę do zapłaty, z oznaczeniem terminu dni 14 i z zagrożeniem rozwiązania dzierżawy i utraty kaucyi. (§. 22. l. 1.).

§. 21.

Zwierzchność gminna ma w ciągu czterech tygodni po każdorazowym złożeniu rocznego czynszu dzierżawnego obwieścić w sposób w miejscu przyjęty, że poszczególni właściciele gruntów podnieść mogą udziały na nich z czynszu przypadające w stosunku do rozległości ich posiadłości gruntowej włączonej do okręgu polowania gminnego, w ciągu pewnego oznaczyć się mającego terminu, gdyż inaczej przypadają na rzecz kasy gminnej. Termin ten nie może wynosić mniej niż 4 tygodnie. Jeżeli okręg polowania gminnego obejmuje grunta obszaru dworskiego, które należą do różnych posiadłości, to powyższe postanowienia niniejszego paragrafu mają analogiczne zastosowanie także do udziału w czynszu dzierżawnym przypadającym za te grunta.

§. 22.

Wydzierżawione polowanie może być przez polityczną Władzę powiatową nabyte za rozwiązane, skoro dzierżawca:

zmniejszoną poniżej jednorocznego czynszu, polityczna Władza powiatowa poleci dzierżawcy uzupełnić ją w ciągu 14 dni, do pierwotnej wysokości, pod rygorem rozwiązania umowy.

W cztery tygodnie po upływie okresu dzierżawy, lub po jej wcześniejszym rozwiązaniu, kaucya zwróconą będzie dzierżawcy, o ile w całości, lub w części nie zostanie zatrzymana na cele, dla których zabezpieczenia służyła.

§. 25.

Roczny czynsz dzierżawny na następne lata składać ma dzierżawca polowania na cztery tygodnie przed rozpoczęciem roku dzierżawnego u Zwierzchności gminnej. Jeżeli jednak okręg polowania zbiorowego obejmuje grunta obszaru dworskiego, to przypadający na te grunta w stosunku do ich powierzchni udział w czynszu dzierżawnym, który to udział oznaczy cyfrowo polityczna Władza powiatowa przy sposobności wydzierżawienia polowania zbiorowego, złożyć należy u przełożonego obszaru dworskiego.

Jeżeli czynsz dzierżawny nie zostanie złożony w oznaczonym czasie, ma polityczna Władza powiatowa na uczynione o tem doniesienie naczelnika gminy, względnie przełożonego obszaru dworskiego, wezwać dzierżawcę do zapłaty, z oznaczeniem terminu dni 14 i z zagrożeniem rozwiązania dzierżawy i utraty kaucyi. (§. 27. l. 1.).

§. 26.

Zwierzchność gminna ma w ciągu czterech tygodni po każdorazowym złożeniu rocznego czynszu dzierżawnego obwieścić w sposób w miejscu przyjęty, że poszczególni właściciele gruntów podnieść mogą udziały przypadające na nich z czynszu w stosunku do rozległości ich posiadłości gruntowej, włączonej do okręgu polowania zbiorowego, w ciągu pewnego oznaczyć się mającego terminu, gdyż inaczej udziały te przypadają na rzecz kasy gminnej. Termin ten nie może wynosić mniej, niż 4 tygodnie. Jeżeli okręg polowania zbiorowego obejmuje grunta obszaru dworskiego, które należą do różnych posiadłości, to powyższe postanowienia niniejszego paragrafu mają analogiczne zastosowanie także do udziału w czynszu dzierżawnym przypadającym za te grunta.

§. 27.

Dzierżawę polowania zbiorowego może polityczna Władza powiatowa uznać za rozwiązaną, skoro dzierżawca:

Ustawa obowiązująca.

1. nie złoży w oznaczonym terminie kaucyi, względnie dopełnienia tejże, albo czynszu dzierżawnego (§§. 19 i 20);

2. nie zastosuje się do przepisów ustawy o nadzorze polowania (§. 30);

3. dopuści się powtórnie innego przekroczenia niniejszej ustawy;

4. utraci zdolność uzyskania karty myśliwskiej.

W 14 dni po prawomocności orzeczenia zarządzi polityczna Władza powiatowa wydzierżawienie na nowo polowania gminnego.

§. 23.

Bez zezwolenia politycznej Władzy powiatowej nie wolno pod nieważnością zadzierżawionego polowania w całości ani w części poddzierżawiać innym osobom, czy to za zapłatą, czy też z zastrzeżeniem udziału w dochodach.

§. 24.

Spadkobiercy dzierżawców prawa polowania mogą za zezwoleniem politycznej Władzy powiatowej, jeżeli się o to najpóźniej w dwa miesiące po śmierci spadkodawcy do niej zgłoszą, wykonywać je przez cały pozostały czas dzierżawy, jeżeli posiadają warunki wymagane od dzierżawców i wykonawców polowania.

W razie niezgłoszenia się, lub gdy polityczna Władza powiatowa uzna ich za nieodpowiednich do wykonywania prawa polowania, zarządzeniem będzie ogłoszenie nowej licytacji.

§. 25.

Jeżeli w ciągu okresu dzierżawnego powstanie okręg w §. 3 a) i b) określony, to uprawnienie do samodzielnego polowania na tymże zaczyna się dopiero z najbliższym okresem dzierżawnym. Jeżeli jednak części takiego okręgu polowania samodzielnego położone są w różnych okręgach polowania gminnego, których okresy dzierżawne wpływają w różnych terminach, w takim razie powyższy okręg uznany być może jako samodzielny dopiero przy ustanowieniu okręgów polowania tej gminy, w której okres dzierżawny najpóźniej się kończy.

Tymczasem pozostają poszczególne części tego nowo powstałego okręgu polowania samodzielnego wcielone do odnośnych polowań gminnych.

Projekt.

1. nie złoży w oznaczonym terminie kaucyi, względnie uzupełnienia tejże, albo czynszu dzierżawnego (§§. 24 i 25);

2. nie zastosuje się do przepisów ustawy o nadzorze polowania (§. 40.);

3. dopuści się dwukrotnie innego przekroczenia niniejszej ustawy;

4. utraci zdolność uzyskania karty myśliwskiej.

W 14 dni po prawomocności orzeczenia zarządzi polityczna Władza powiatowa wydzierżawienie na nowo polowania zbiorowego na podstawie wniosków przedłożonych przez reprezentację gminną a ewentualnie i przez przełożonego obszaru dworskiego (§. 15.).

§. 26.

(dosłownie §. 23. ustawy obowiązującej).

§. 29.

(dosłownie §. 24. ust. obowiązującej).

§. 30.

Jeżeli w ciągu okresu dzierżawnego powstanie okręg w §. 4. 1 i 2 określony, to uprawnienie do samoistnego wykonywania polowania na tym okręgu zaczyna się dopiero z najbliższym okresem dzierżawnym. Jeżeli jednak części takiego okręgu polowania samoistnego położone są w różnych okręgach polowania zbiorowego, których okresy dzierżawne wpływają w różnych terminach, w takim razie nowo powstały okręg może być uznany za okręg polowania samoistnego dopiero przy ustanawianiu okręgów polowania tej gminy, w której okres dzierżawny najpóźniej upływa.

Tymczasem pozostają poszczególne części nowo powstałego okręgu polowania samo-

§. 26.

Gdyby w ciągu okresu dzierżawnego jakaś posiadłość gruntowa uznana na ten okres za okręg polowania samodzielniego po myśli §. 3 a) i b) przeszła częściami na kilku właścicieli, to pozostaje w mocy uprawnienie do samodzielnego polowania, odnośnie do tych części posiadłości, które zawsze jeszcze odpowiadają wymogom §. 3.

Natomiast owe części podzielonej posiadłości gruntowej, które już nie odpowiadają tym wymogom, równie jak w ogóle wszelkie przestrzenie uznane jako okręgi polowania samodzielnego, które w ciągu okresu dzierżawnego utracą wymagany dla okręgów polowania samodzielnego rozmiar 115 ha, albo też potrzebną nieprzerwaną ciągłość, ma polityczna Władza powiatowa na żądanie reprezentacji gminnej, (przełożonego obszaru dworskiego), dzierżawcy gminnego polowania lub innego interesowanego włączyć na resztę okresu dzierżawnego do okręgu polowania gminnego, chyba że wystąpi w myśl §§. 10. lub 11. z prawem pierwszeństwa dzierżawy.

§. 27.

Jeżeli okręg polowania samodzielnego, którego właściciel dzierżawił okręg polowania gminnego na podstawie §. 10. albo enklawę na podstawie §. 11. utraci właściwość graniczającego albo otaczającego, względnie oddzielającego okręgu polowania samodzielnego, to polityczna Władza powiatowa na żądanie reprezentacji gminnej (przełożonego obszaru dworskiego), dzierżawcy gminnego polowania gminnego albo innej osoby interesowanej wydzierżawi odnośny okręg polowania gminnego na resztę okresu dzierżawnego drogą licytacji, względnie włączy enklawę do okręgu polowania gminnego, o ile w jednym i drugim przypadku nie zajdzie i nie będzie wykonane inne prawo pierwszeństwa dzierżawy według §. 10. lub 11.

§. 31.

istnego wcielone do odpowiednich okręgów polowania zbiorowego.

Gdyby w ciągu okresu dzierżawnego jakaś posiadłość gruntowa, uznana na ten okres za okręg polowania samoistnego po myśli §. 4. 1) i 2), przeszła częściami na kilku właścicieli, pozostaje w mocy uprawnienie do wykonywania samoistnego polowania odnośnie do tych części posiadłości, które zawsze jeszcze mają wymogi przepisane w §. 4. 1) i 2).

Natomiast owe części podzielonej posiadłości gruntowej, które już nie odpowiadają tym wymogom, równie jak w ogóle wszelkie posiadłości gruntowe stanowiące okręgi polowania samoistnego, które w czasie okresu dzierżawnego utracą wymagany dla okręgów polowania samoistnego, określony w §. 4. 1) i 2), albo też nieprzerwaną ciągłość powierzchni w rozumieniu §. 5., ma polityczna Władza powiatowa na żądanie reprezentacji gminnej, względnie przełożonego obszaru dworskiego, dalej dzierżawcy okręgu polowania lub innego interesowanego wcielić do okręgu polowania zbiorowego na resztę okresu dzierżawnego, chyba że kto wystąpi z uzasadnionem prawem pierwszeństwa dzierżawy w myśl postanowień §§. 16. i 17.

§. 32.

Jeżeli okręg polowania samoistnego którego posiadacz dzierżawił okręg polowania zbiorowego na podstawie §. 16. albo enklawę na podstawie §. 17. utracił właściwość okręgu granicznego, (sąsiedniego) lub otaczającego ów okręg, czy też enklawę, względnie utracił właściwość okręgu oddzielającego okręg samoistnego polowania, natenczas na żądanie reprezentacji gminnej, względnie przełożonego obszaru dworskiego, dzierżawcy okręgu polowania zbiorowego lub innych interesowanych, winna polityczna Władza powiatowa wydzierżawić ten okręg polowania zbiorowego na resztę okresu dzierżawnego drogą licytacji, względnie winna włączyć enklawę do okręgu polowania zbiorowego, o ile, czy to w jednym, czy drugim wypadku, nie zostanie podniesione i uzasadnione z innej strony prawo pierwszeństwa dzierżawy w myśl §§. : 16 i 17.

Ustawa obowiązująca.

§. 28.

Jeżeli w ciągu okresu dzierżawnego powstaną samodzielne polowania w §. 3. c. określone, to odpadają one zaraz, z chwilą powstania, od polowania wydzierżawionego przez Władzę. Jeżeli zaś w tego rodzaju okręgu polowania zajdzie zmiana, odbierająca mu charakter okręgu polowania samodzielnego według §. 3., winna polityczna Władza powiatowa na żądanie reprezentacji gminnej (przełożonego obszaru dworskiego), dzierżawcy gminnego polowania albo innej osoby interesowanej wcielić go na resztę okresu dzierżawnego do okręgu polowania gminnego, o ile nie zajdzie i nie będzie wykonane prawo pierwszeństwa dzierżawy według §. 11.

§. 29.

Przedłużenie dzierżawy polowania gminnego bez licytacji po ukończeniu się okresu, na który zostało w drodze licytacji wydzierżawione, może nastąpić na dalszy sześciolateczny okres czasu przez polityczną Władzę powiatową za zgodą Zwierzchności gminnej temu, kto je ma w dzierżawie w ubiegającym okresie, jeżeli wniesie o to prośbę na 3 miesiące przed upływem trwającej jeszcze dzierżawy i przyjmie obowiązek płacenia o 10% wyższego czynszu.

Projekt.

§. 33.

Jeśli w ciągu okresu dzierżawnego powstaną samoistne polowania w §. 6. określone, odpadają terytoria dotyczące, zaraz z chwilą powstania warunków wykonywania samoistnego polowania, od polowania wydzierżawionego przez Władzę w okręgu polowania zbiorowego. Jeżeli zaś taki okręg straci charakter okręgu samoistnego polowania w myśl postanowień §. 6., natenczas może polityczna Władza powiatowa na żądanie reprezentacji gminnej, względnie przełożonego obszaru dworskiego, dzierżawcy okręgu polowania zbiorowego albo innych interesowanych, wcielić ten byłby zwierzyniec na resztę okresu dzierżawnego do okręgu polowania zbiorowego, o ile nie podniesiono i nie uzasadniono prawa pierwszeństwa dzierżawy w myśl §. 17.

§. 34.

Polityczna Władza powiatowa może za zgodą Zwierzchności gminnej przedłużyć dzierżawę okręgu polowania zbiorowego po ukończeniu się okresu dzierżawnego a to bez licytacji, pozostawiając dotychczasowego dzierżawcę na dalsze 6 lat przy dzierżawie, jeżeli dzierżawca wniesie o to prośbę przynajmniej na 3 miesiące przed upływem trwającej jeszcze dzierżawy i zobowiąże się opłacać czynsz wyższy przynajmniej o 10% od dotychczasowego

D) Wykonywanie polowania przez ustanowionego myśliwego.

§. 35.

Wykonywanie prawa polowania w okręgu polowania zbiorowego może być także poruczonem myśliwemu (§§.: 7. i 23.), którego ustanawia polityczna władza powiatowa na wniosek reprezentacji gminnej a względnie także obszaru dworskiego wchodzącego w skład tegoż okręgu i po wysłuchaniu opinii Wydziału powiatowego.

Ustanowienie myśliwego do wykonywania polowania może nastąpić:

1. Jeżeli wydzierżawienie polowania nie przyszło do skutku na 2-krotnej licytacji z braku oferentów gotowych uszczać odpowiedni czynsz dzierżawny (§. 23.);

2. jeżeli wykonywanie prawa polowania przez myśliwego odpowiada lepiej interesom rolnictwa, leśnictwa lub łowiectwa w o-

kręgu zbiorowego polowania i okolicy, albo też innym poważnym względem natury publicznej.

Uchwała reprezentacji gminnej co do ustanowienia myśliwego lub kilku myśliwych, jeśliby powierzchnia okręgu tego wymagała, winna zapaść przynajmniej większością $\frac{2}{3}$ głosów Rady gminnej i winna wymienić przynajmniej trzech kandydatów na myśliwego, jeśli ma być ustanowiony jeden myśliwy, lub też tyle tern kandydatów, ilu myśliwych w myśl uchwały ma być ustanowionych. Jeśli w skład okręgu wchodzi grunta położone na obszarze dworskim, winien przełożony obszaru dworskiego przedłożyć w sprawie ustanowienia myśliwego swój wniosek a ewentualnie ze swej strony odpowiednie terna.

O wniosku rozstrzyga polityczna Władza powiatowa a to zarówno co do tego, czy wykonywanie polowania ma być poruczonem myśliwemu i ilu myśliwym ma ono być poruczonem, jak też co do tego, kto ma być myśliwym ustanowiony.

Przedłożone przez Radę gminną lub przełożonego obszaru dworskiego wnioski co do osób proponowanych nie wiążą Władzy politycznej, może ona bowiem odmówić ustanowienia myśliwego także dlatego, że nie przedstawiono odpowiednich kandydatów.

Od rozstrzygnięcia Władzy politycznej może zarówno reprezentacja gminna, jak przełożony obszar dworski wnieść odwołanie w ciągu dni 14 od dnia doręczenia im orzeczenia władzy.

§. 36.

Władza może ustanowić myśliwym w myśl §. 35. osobę nie wykluczoną od prawa wydzierżawiania polowania (§. 20.), o której powiatowej Władzy politycznej jest wiadomem, że posiada odpowiednie wiadomości i daje rękojmię należytego wywiązywania się z obowiązków.

§. 37.

C. k. Namiestnictwo może po wysłuchaniu opinii Wydziału krajowego wydać w drodze rozporządzenia przepisy o wykonywaniu prawa polowania przez myśliwych, określające bliżej także wymogi co do kwalifikacji osób, które mogą być ustanowione takimi myśliwymi.

§. 38.

Władza ustanawia myśliwego na czas trwania okresu dzierżawnego (§. 8.).

Przy ustanowieniu myśliwego może polityczna Władza powiatowa nałożyć na gminę i obszar dworski, wchodzące w skład polowania zbiorowego, o które chodzi, obowiązek złożenia odpowiedniej kaucyi dla zabezpieczenia ewentualnych kosztów, wynikłych z takiego wykonywania polowania, dalej kosztów czynności urzędowych, odnoszących się do polowania w tym okręgu, jakoteż dla zabezpieczenia ewentualnego zwrotu szkód zrządzonych przez zwierzynę i wykonywanie polowania.

Wysokość kaucyi należy oznaczyć uwzględniając wysokość kaucyi składanych przez poprzednich dzierżawców tego okręgu polowania zbiorowego, o który chodzi, lub wysokość kaucyi składanych przez dzierżawców okręgów sąsiednich.

Oдноśnie do tej kaucyi mają zastosowanie postanowienia §. 24. dotyczące dzierżawy polowania.

Reprezentacya gminna w zastępstwie posiadaczy gruntów wchodzących w skład okręgu polowania zbiorowego a położonych w obrębie gminy i przełożony obszar dworskiego w zastępstwie posiadaczy takichże gruntów położonych na obszarze dworskim składają ustanowioną przez Władzę kaucyę w właściwym urzędzie podatkowym.

Ustanowiony myśliwy, względnie kilku myśliwych, wykonywa prawo polowania na korzyść właścicieli gruntów wchodzących w skład okręgu polowania.

Reprezentacya gminy, ewentualnie w porozumieniu z przełożonym obszaru dworskiego, prowadzi rachunki przychodów i rozchodów wykonywanego prawa polowania, na podstawie danych dostarczanych przez myśliwego i zestawia roczny obrachunek z końcem każdego roku kalendarzowego. Z przychodów winny być pokryte: koszta wykonywania polowania, to jest umówione z myśliwym wynagrodzenie, zwrot kosztów urzędowych czynności odnoszących się do polowania w okręgu i zwrot szkód wynikłych z polowania i przez zwierzynę wyrządzonych, ewentualnie zatem zwrot pieniędzy zaliczonych na te cele z kaucyi.

Obrachunek roczny, stwierdzony przez Reprezentacyę gminną i ewentualnie przełożonego obszaru dworskiego, winna reprezentacya gminna podać do wiadomości posiadaczy gruntów wchodzących w skład okręgu zbiorowego polowania najpóźniej po koniec

miesiąca stycznia następującego roku. Obrachunek winien obejmować rozdział nadwyżki przychodów, jeśli ją wykazuje, między posiadaczy gruntów wchodzących w skład okręgu, a dokonany w stosunku do powierzchni gruntów każdego posiadacza, lub też rozdział braku (deficytu) wykazanego obrachunkiem a dokonany również w stosunku do powierzchni gruntów. Wypadające z tego obrachunku dopłaty winni posiadacze gruntów, wchodzących w skład okręgu polowania, złożyć do kasy gminnej w ciągu 14 dni od doręczenia im dotyczącego wezwania.

Zarzuty przeciw obrachunkowi, względnie przeciw wezwaniu do zapłacenia, mogą interesowani wnosić w ciągu dni 14 od dnia doręczenia obrachunku do politycznej Władzy powiatowej. Polityczna Władza powiatowa rozstrzyga o takich zarzutach, a przeciw jej orzeczeniu nie ma dalszego odwołania.

§. 39.

Jeśli wykonywanie prawa polowania przez myśliwego nie odpowiada postanowieniom ustawy, lub jeśli ten sposób wykonywania tego prawa nie jest korzystnym dla interesowanych albo dla interesów rolniczych, lasowych lub łowieckich, natenczas na wniosek politycznej Władzy powiatowej może c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym albo polecić zaprzestać tej formy wykonywania prawa polowania, albo zarządzić zmianę osoby myśliwego. W pierwszym razie winna reprezentacja gminna, a ewentualnie także przełożony obszaru dworskiego, podjąć kroki w celu wydzierżawienia polowania (§. 15).

II. Przepisy policyi łowieckiej.

A) Nadzór nad polowaniem.

§. 30.

Uprawnieni do samoistnego polowania, jakoteż dzierżawcy polowania gminnego winni są najpóźniej w trzy miesiące po ogłoszeniu niniejszej ustawy ustanowić dla nadzoru i ochrony polowania straż łowiecką w odpowiedniej liczbie osób i tych do zatwierdzenia i zaprzysiężenia Władzy politycznej powiatowej przedstawić.

§. 31.

Co do warunków zatwierdzenia i zaprzysiężenia straży łowieckiej obowiązuje

II. Przepisy policyi łowieckiej.

A) Nadzór nad polowaniem.

§. 40.

Uprawnieni do samoistnego polowania jakoteż dzierżawcy polowania zbiorowego, względnie ustanowieni myśliwi, winni najpóźniej w trzy miesiące po ogłoszeniu niniejszej ustawy ustanowić dla nadzoru i ochrony polowania straż łowiecką w odpowiedniej liczbie osób i przedstawić je do zatwierdzenia i zaprzysiężenia władzy politycznej powiatowej.

§. 41.

(Dosłownie §. 31. ustawy obow.).

ustawa z 4. września 1892 (Dz. u. kr. Nr. 74).

Uprawnieni do wykonywania prawa polowania mogą sami podjąć się tego dozoru, jeżeli posiadają warunki do tego wymagane.

§. 32.

Zaprzysiężona i zatwierdzona straż łowiecka, ma prawo podczas wykonywania swej służby nosić broń myśliwską; wolno jej jednak z broni tej zrobić użytek przeciw osobom trzecim tylko w wypadku koniecznej i słusznej obrony.

Jeżeli straż łowiecka nosi przepisane dla niej odznaki, wtedy uważana będzie jako straż publiczna w myśl ustawy państwowej z dnia 16. czerwca 1872 (Nr. 84 Dz. u. p.).

B) Przepisy o ochronie.

§. 33.

Nikom nie wolno w czasie poniżej oznaczonym łowić lub zabijać: jeleni od 1. listopada do 31. lipca, kozłów (rogaczy) od 1. marca do 15. maja, zajęcy od 1. lutego do 30. września, jarząbków od 1. lutego do 31. sierpnia, cietrzewi i głuszców kogutów od 20. maja do 31. sierpnia, kuropatw od 1. grudnia do 15. sierpnia, bażantów od 1. stycznia do 15. sierpnia, przepiórek i dzikich gołębi od 1. listopada do 1. sierpnia, dropi i pardw od 15. kwietnia do 31. lipca; ptactwa błotnego mianowicie: kszyków, dubeltów, kulonów, batalionów od 15. kwietnia do 30. czerwca; ptactwa wodnego mianowicie: dzikich gęsi i dzikich kaczek od 15. kwietnia do 15. czerwca; łani, sarn, cieląt i spiczaków, tudzież samic cietrzewi i głuszców przez cały rok.

Przepis ten nie stosuje się do zarządzanych polowań w zamkniętych zwierzyńcach.

Wystrzelwanie łań i kóz ze względu gospodarstwa łowieckiego nastąpić może tylko za zezwoleniem c. k. Namiestnictwa.

§. 34.

Wyjątkowo za poprzedniem uwiadomieniem powiatowej Władzy politycznej, dozwala się łowienia żywych okazów zwierzyny i ptactwa użytkowego, wybierania jaj z guiazd a młodzieży z legowisk, w czasie do łowienia zakazanym, lecz tylko w celu dalszej hodowli i ochrony podczas srogiej zimy.

§. 42.

(Dostówny §. 32. obow. ustawy).

B) Przepisy o ochronie zwierzyny.

§. 43.

Nikom nie wolno w czasie poniżej oznaczonym łowić lub zabijać: kóz, (sarn) i łani od 1. października do 1. sierpnia, jeleni od 1. lutego do 31. lipca, kozłów (rogaczy) od 1. marca do 15. maja, zajęcy od 1. lutego do 30. września, jarząbków od 1. lutego do 31. sierpnia, cietrzewi i głuszców kogutów od 20. maja do 31. sierpnia, kuropatw od 1. grudnia do 15. sierpnia, bażantów od 1. stycznia do 15. sierpnia, przepiórek i dzikich gołębi od 1. listopada do 1. sierpnia, dropi i pardw od 15. kwietnia do 31. lipca, ptactwa błotnego mianowicie: kszyków, dubeltów, kulonów, batalionów od 15. kwietnia do 30. czerwca; ptactwa wodnego mianowicie: dzikich gęsi i dzikich kaczek od 15. kwietnia do 15. czerwca; cieląt jelenich, spiczaków sarnich, tudzież samic cietrzewi i głuszców przez cały rok.

Przepis ten nie stosuje się do polowań zarządzanych w zamkniętych zwierzyńcach.

Wystrzelwanie łań i kóz w czasie ochronnym nastąpić może tylko za zezwoleniem c. k. Namiestnictwa a to w uwzględnieniu interesów gospodarstwa łowieckiego w danej okolicy.

§. 44.

(Dostównie §. 34 obowiaz. ustawy).

§. 35.

Polityczna Władza powiatowa w porozumieniu z Wydziałem powiatowym może po zasięgnięciu zdania krajowego Towarzystwa myśliwskiego:

a) zarządzić nawet w porze ochronnej wystrzelanie pewnej ilości sztuk zwierzyny uznanej za łowną, jeżeli zmniejszenie tego rodzaju zwierzostanu jest w interesie gospodarstwa rolnego, leśnego lub łowieckiego pożądanem;

b) wyjątkowo na rok jeden zezwolić na późniejsze rozpoczęcie, albo wcześniejsze zamknięcie pory ochronnej pewnych rodzajów zwierzyny dla poszczególnych, albo wszystkich okręgów polowania w powiecie, jeżeli tego wymagać będą szczególniejsze względy miejscowe, klimatyczne, lub klęski elementarne;

c) zamknąć zupełnie, lecz najwyżej na lat dwa, polowanie w niektórych, albo we wszystkich okręgach polowania w powiecie na pewnego rodzaju zwierzynę i ptactwo łowne w tej okolicy wyniszczeniem zagrożonej.

W razie zupełnego zamknięcia polowania w ciągu dwóch ostatnich lat dzierżawy polowania, może sobie dzierżawca polowania gminnego rościć pretensje do opustu połowy czynszu dzierżawnego.

§. 36.

Sprzedaż łownej zwierzyny przez handlarzy odbywać się może tylko za okazaniem świadectwa jej pochodzenia. Świadectwa takie z podaniem gatunku i ilości zwierzyny, wydawać będą uprawnieni do wykonywania prawa polowania, lub ich pełnomocnicy ze swojego okręgu myśliwskiego.

§. 37.

Po upływie dni 14 od rozpoczęcia się czasu ochronnego i podczas dalszego trwania tego czasu, nie wolno objętej ochroną zwierzyny żywej, czy zabitej, w całości lub częściach sprzedawać na składach, targowicach, w restauracjach, lub w inny jakibądź sposób.

Sprowadzający tego rodzaju zwierzynę i ptactwo z zagranicy, albo ze zwierzynców zamkniętych przy sprzedaży jej winni wykazywać się świadectwem jej pochodzenia, które przepisze c. k. Namiestnictwo w drodze rozporządzenia.

Sprzedaż zwierzyny łownej i ptactw ubitych z polecenia Władzy w myśl postanowienia §. 35. jak również skonfisko-

§. 45.

Polityczna władza powiatowa może na podstawie, czy to wniosku interesowanych, czy wniosku Wydziału powiatowego, po zasięgnięciu opinii właściwego Towarzystwa rolniczego i krajowego Towarzystwa łowieckiego:

a) zarządzić nawet w porze ochronnej wystrzelanie pewnej ilości sztuk zwierzyny uznanej za łowną, jeżeli zmniejszenie tego rodzaju zwierzostanu jest pożądanem w interesie gospodarstwa rolnego, leśnego, lub łowieckiego;

b) wyjątkowo na rok jeden zezwolić na późniejsze rozpoczęcie, albo wcześniejsze zamknięcie pory ochronnej dla pewnych rodzajów zwierzyny w poszczególnych, albo wszystkich okręgach polowania w powiecie, jeżeli tego wymagać będą szczególniejsze względy miejscowe, klimatyczne lub klęski elementarne;

c) zamknąć zupełnie, lecz najwyżej na lat dwa, polowanie w niektórych, albo we wszystkich okręgach polowania w powiecie na pewnego rodzaju zwierzynę i ptactwo łowne, którym w tej okolicy zagraża wytopnienie.

W razie zupełnego zamknięcia polowania w ciągu dwóch ostatnich lat dzierżawy polowania zbiorowego, może sobie dzierżawca tego polowania rościć pretensje do odpowiedniego opustu czynszu dzierżawnego.

§. 46.

(dosłownie, jak §. 36. dotychczas. ustawy).

§. 47.

Po upływie dni 14 od rozpoczęcia się czasu ochronnego i podczas dalszego trwania tego czasu, nie wolno objętej ochroną zwierzyny żywej czy zabitej, w całości, lub w częściach sprzedawać na składach, targowicach, w restauracjach, lub w inny jakibądź sposób.

Sprowadzający tego rodzaju zwierzynę i ptactwo z zagranicy, albo ze zwierzynców zamkniętych winni przy sprzedaży jej wykazywać się świadectwem jej pochodzenia. Formę tego świadectwa przepisze c. k. Namiestnictwo w drodze rozporządzenia.

Sprzedaż zwierzyny łownej i ptactw ubitych z polecenia Władzy w myśl posta-

Ustawa obowiązująca.

Projekt.

wanej w myśl postanowień §. 76. może się odbywać za okazaniem świadectwa jej pochodzenia przez właściwą Władzę polityczną powiatu stwierdzonego.

nowienia §. 45. jak również zwierzyny skonfiskowanej w myśl §. 86. może się odbywać jedynie po wykazaniu się świadectwem pochodzenia zwierzyny, stwierdzonem przez właściwą Władzę powiatową.

C) Dalsze przepisy policyi łowieckiej.

C) Dalsze przepisy policyi łowieckiej.

§. 38.

Bez zezwolenia uprawnionego do polowania nie wolno nikomu chodzić ze strzelbą po okręgu polowania z wyjątkiem osób, ze stanowiska urzędowego do tego upoważnionych i tych osób, które z §. 47. lit. b. uprawnione zostaną do chodzenia z bronią i w rozmiarze tamże oznaczonym.

Kto wbrew temu zakazowi spotkany zostanie przez strażnika łowieckiego ze strzelbą na obszarze polowania, po za drogami służącymi za publiczną komunikację, winien jest na żądanie tegoż oddać mu strzelbę, którą strażnik łowiecki obowiązany natychmiast złożyć u politycznej Władzy powiatowej.

§. 39.

W czasie od wiosny aż do ukończenia żniw, nie wolno bez zezwolenia właściciela po polach zasianych lub zasadzonych ani polować, ani psami tropić zwierzyny i ptactwa.

Z pod tego zakazu wyjęte są pola obsiane moharem, dalej zasadzone ziemniakami, albo w rzędowy sposób burakami, lub innymi w dalekich odstępach uprawianymi ziemioplodami.

W czasie wyjątkowo mokrym, nie wolno na polach obsianych polować konno lub z nagonką nawet w jesieni i zimie.

§. 40.

W najbliższem otoczeniu zabudowań nie wolno tropić i ścigać zwierzyny, ani do niej strzelać.

Również nie wolno bez zezwolenia właściciela, przy wykonywaniu prawa polowania wchodzić do ogrodów znajdujących się w pobliżu domów i zabudowań gospodarskich, jeżeli te są ogrodzone lub w inny sposób odgraniczone.

§. 41.

Zakazanem jest polować w niedziele i święta uroczyste.

§. 48.

Bez zezwolenia uprawnionego do polowania nie wolno nikomu chodzić ze strzelbą po okręgu polowania z wyjątkiem osób urzędownie do tego upoważnionych i tych osób, które z §. 57. lit. b) uprawnione zostaną do chodzenia z bronią i w rozmiarze tamże oznaczonym.

Kto wbrew temu zakazowi spotkany zostanie przez strażnika łowieckiego ze strzelbą na obszarze polowania, po za drogami służącymi za publiczną komunikację, winien jest na żądanie tegoż oddać mu strzelbę, którą strażnik łowiecki ma natychmiast złożyć u politycznej Władzy powiatowej.

§. 49.

W czasie od wiosny aż do ukończenia żniw, nie wolno bez zezwolenia właściciela po polach zasianych lub zasadzonych ani polować, ani psami tropić zwierzyny i ptactwa.

Z pod tego zakazu wyjęte są pola obsiane moharem, dalej zasadzone ziemniakami, albo w rzędowy sposób burakami, lub innymi w dalekich odstępach uprawianymi ziemioplodami.

Polować konno na polach obsianych i łąkach wolno tylko za zezwoleniem właściciela gruntu.

§. 50.

W najbliższem otoczeniu zabudowań nie wolno tropić i ścigać zwierzyny, ani do niej strzelać.

Również nie wolno bez zezwolenia właściciela, przy wykonywaniu prawa polowania wchodzić do ogrodów znajdujących się w pobliżu domów i zabudowań gospodarskich, jeżeli te są ogrodzone lub w inny sposób odgraniczone.

Nie wolno polować na gruntach staniczących cmentarze lub grobowce rodzinne.

§. 51.

(dosłownie jak §. 41. dotycz. ust.)

Ustawa obowiązująca.

§. 42.

Do chwytania zwierząt łownych nie wolno zastawiać żelazek, łapek i innych przyrządów samochwytnych, tudzież zakładać trutek. Nie wolno użytkującemu z polowania ściagać zwierzyny, która na jego obszarze zra-
niona, przeszła do obcego obszaru.

§. 43.

Włóczące się psy, tudzież koty po polach i lesie mogą być przez uprawnionego do polowania lub jego służbę łowiecką zabijane, lecz nie w bliższym oddaleniu jak na 300 metrów od domu mieszkalnego.

§. 44.

Na zarządców lasowych, strażę leśną, właścicieli samoistnych obszarów myśliwskich, dzierżawców polowań, strzelców łowieckich, wkłada się obowiązek tępienia w każdej porze drapieżnej i szkodliwej zwierzyny, oraz szkodliwego ptactwa w swoich obszarach.

§. 45.

Dziki i zwierzęta groźne dla osobistego bezpieczeństwa, oraz dla bezpieczeństwa inwentarzy gospodarskich, trzymać wolno tylko w zwierzyńcach zabezpieczonych zupełnie przeciw wydostaniu się stamtąd na zewnątrz.

§. 46.

Zwierzęta uznane za szkodliwe, jakoto: niedźwiedzie, wilki, rysie, żbiki, dziki i lisy może każdy zabijać, chwytac i przez to je nabywać, nie wolno jednak nikomu bez zezwolenia uprawnionego do polowania na cudzym gruncie zwierząt szkodliwych śledzić.

Zwierzęta następujące jakoto: kuny leśne i domowe, tchórże i łasice, wiewiórki, chomiki, wydry, wszelkie gatunki orłów, sokół białożór, sokół wędrowny, raróg, kobuz, drzemlik, kania wielka, kania czarna, jastrząb, krogulec, błotniak (rybołówka trzcinnik), czapla siwa, mewa siwa, puchacz, dzierzba, sroka, kruk i gawron mogą być wewnątrz okręgu polowania przez uprawnionego do polowania, na własnym gruncie przez właściciela gruntu, wreszcie na miejscach stanowiących dobro publiczne przez każdego chwytane albo zabijane i zabierane.

Nadto z pomiędzy zwierzyny łownej może właściciel gruntu zabijać zapadłe na gruncie w stadach dzikie gęsi i kaczki, które się wówczas stają jego własnością.

O ile uprawnionemu do rybołówstwa służą dalej idące prawa, osądzić należy według

Projekt.

§. 52.

(dosłownie jak §. 42. dotychczas. ust.).

§. 53.

Uprawnionemu do polowania i jego służbie łowieckiej wolno w odległości nie bliższej niż 500 m. od zabudowań gospodarskich zabijać obce koty i psy włóczące się samopas po polach lub lesie.

Psów mających kaganiec nie wolno zabijać.

§. 54.

Zarządcy lasowi, strażę leśną, właściciele okręgów samoistnego polowania, dzierżawcy polowań, ustanowieni myśliwi (§. 35) i strzelcy łowieccy są obowiązani tępić w swoich obszarach polowania, w każdej porze, zwierzynę szkodliwą i drapieżną tudzież szkodliwe ptactwo.

§. 55.

(dosłownie §. 45. dotychczas. ustawy).

§. 56.

Zwierzęta uznane za szkodliwe, jakoto: niedźwiedzie, wilki, rysie, żbiki, dziki i lisy może każdy zabijać, chwytac i przez to je nabywać, nie wolno jednak nikomu bez zezwolenia uprawnionego do polowania na cudzym gruncie zwierząt szkodliwych śledzić.

Zwierzęta następujące jakoto: kuny leśne i domowe, tchórże i łasice, wiewiórki, chomiki, wydry, wszelkie gatunki orłów, sokół białożór, sokół wędrowny, raróg, kobuz, drzemlik, kania wielka, kania czarna, jastrząb, krogulec, błotnik (rybołówka trzcinnik), czapla siwa, mewa siwa, puchacz, dzierzba, sroka, kruk i gawron mogą być wewnątrz okręgu polowania przez uprawnionego do polowania, na własnym gruncie przez właściciela gruntu, wreszcie na miejscach stanowiących dobro publiczne przez każdego chwytane albo zabijane i zabierane.

Właściciel sadu położonego w pobliżu domów lub zabudowań gospodarskich, a otoczonego murem, parkanem lub innym stałym ogrodzeniem, co najmniej na metr wysokiem z wejściem przez zamykane drzwi lub wrota, może poza cza-

przepisów o rybołówstwie na wodach śródlądowych.

§. 47.

W okolicach gdzie dziki wyrządzają znaczne szkody w ziemiopłodach, a uprawnieni do polowania, obowiązku tępienia ich zadość nie czynią, ma polityczna Władza powiatowa na doniesienie poszkodowanych:

a) uznać odpowiedzialnymi za tego rodzaju szkody tych właścicieli i dzierżawców polowania, którym udowodnionem będzie, że dziki na swoich obszarach hodują, lub, że obowiązku tępienia tychże zadość nie czynią;

b) udzielić osobom, ze strony których nadużycia obawiać się nie potrzeba, po zasięgnięciu co do nich opinii Wydziału powiatowego, nawet bez zgody uprawnionego do polowania, na pewien czas bezpłatne certyfikaty myśliwskie z dozwoleń tępienia z broni palnej dzików lub innej szkodliwej zwierzyny (§. 46. alin. 1.) w obrębie ściśle oznaczonego obszaru, który nie może przekraczać granic okręgu gminnego polowania.

O wydaniu bezpłatnych certyfikatów, zawiadomi jednocześnie Władza polityczna powiatowa tak uprawnionego do polowania, jakoteż i miejscowe Władze policyjne.

§. 48.

Polityczna Władza powiatowa ma także prawo i obowiązek w razie potrzeby na pewien krótki i ściśle ograniczony czas zarządzić pod swoim nadzorem tępienie drapieżnych i szkodliwych zwierząt, a zarazem oznaczyć czas i sposób tępienia. Jeżeli w tym celu zarządzone będą publiczne obławy, polityczna Władza powiatowa zawiadomi o tem uprawnionych do polowania i zaprosi do udziału w nich strzelców nie posiadających nawet kart ani certyfikatów myśliwskich.

Mieszkańcy gmin, w interesie których publiczna obława zarządzona została, mają obowiązek na wezwanie władzy dostarczyć bezpłatnie nagonki w odpowiedniej ilości.

§. 49.

Przy tego rodzaju obławach nie wolno nikomu zabijać innej zwierzyny oprócz tej,

sem ochronnym bez użycia jednak broni palnej zabijać i zabierać sobie zajęce, któreby dostały się w obręb takiego ogrodzenia. Za takie ogrodzenie nie ma być uważane ogrodzenie z żerdzi używane do wzbronięcia wejścia lub wyjścia pasącemu się bydłu.

Nadto z pomiędzy zwierzyny łownej może właściciel gruntu zabijać zapadłe na gruncie w stadach dzikie gęsi i kaczki, które się wówczas stają jego własnością.

O ile uprawnionemu do rybołówstwa służyć dalej idące prawa, osądzić należy według przepisów o rybołówstwie na wodach śródlądowych.

§. 57.

W okolicach, gdzie dziki wyrządzają znaczne szkody w ziemiopłodach, lub uprawie rolnej, a uprawnieni do wykonywania polowania obowiązku tępienia ich (§. 54.) zadość nie czynią, ma polityczna Władza powiatowa na doniesienie poszkodowanych udzielić osobom, ze strony których nadużycia obawiać się nie potrzeba, po zasięgnięciu co do nich opinii Wydziału powiatowego, nawet bez zgody uprawnionego do polowania, na pewien czas bezpłatne certyfikaty myśliwskie z dozwoleń tępienia z broni palnej dzików lub innej szkodliwej zwierzyny (§. 56. al. 1.) w obrębie ściśle oznaczonego obszaru, który nie może przekraczać granic okręgu polowania zbiorowego.

O wydaniu bezpłatnych certyfikatów zawiadomi jednocześnie Władza polityczna powiatowa tak uprawnionego do polowania, jakoteż i miejscowe Władze policyjne.

§. 58.

Polityczna Władza powiatowa ma także prawo i obowiązek w razie potrzeby zarządzić pod swoim nadzorem tępienie drapieżnych i szkodliwych zwierząt, a zarazem oznaczyć czas i sposób tępienia. Jeżeli w tym celu zarządzone będą publiczne obławy, polityczna Władza powiatowa zawiadomi o tem uprawnionych do polowania i zaprosi do udziału w nich strzelców nie posiadających nawet kart ani certyfikatów myśliwskich.

Mieszkańcy gmin, w interesie których publiczna obława zarządzona została, mają obowiązek na wezwanie Władzy dostarczyć bezpłatnie nagonki w odpowiedniej ilości.

§. 59.

(dosłownie §. 49. dotychczas. ustawy).

dla wytopienia której została obława zarządzoną.

Ubita w ten sposób zwierzyna sprzedana będzie przez Władzę zarządzającą obławę w drodze publicznej licytacji a kwotę uzyskaną ze sprzedaży należy wręczyć Wydziałowi powiatowemu na korzyść funduszu ubogich odnośnej gminy.

§. 50.

Do tępienia zwierząt uznanych w §. 46. alin. 1. za szkodliwe, może tylko uprawniony do polowania używać żelazek, łapek i innych przyrządów samochwytnych jednakże z zachowaniem wszelkiej ostrożności, aby stąd nie powstało niebezpieczeństwo dla ludzi i zwierząt pożytecznych.

Dla tego powinien ustawić znaki, które bez trudności spostrzedz i rozpoznać można.

W miejscowościach, co do których Władza polityczna stwierdziła, że niedźwiedzie i dziki robią szkody, wolno także właścicielowi gruntu używać przyrządów, w ustępie pierwszym tego paragrafu wymienionych, przy zachowaniu wskazanych tam ostrożności, jednakże tylko w celu chwytania niedźwiedzi lub dzików.

III. O szkodach wyrządzonych przez polowanie i przez zwierzynę.

A) O obowiązkach odszkodowania.

§. 51.

Uprawniony do wykonywania polowania ma obowiązek wynagrodzić według przepisów niniejszej ustawy:

a) szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu polowania przez niego samego, jego personal łowiecki, gości myśliwych i przez psy tych osób;

b) szkodę wyrządzoną w jego okręgu polowania przez zwierzęta łowne na gruncie i w niezebranych jeszcze plonach, z wyjątkiem szkód wyrządzonych przez stada zapadłych dzikich gęsi i kaczek;

c) szkodę wyrządzoną przez dziki w myśl §. 47. lit. a) niniejszej ustawy.

Jeżeli prawo do wykonywania polowania służy więcej osobom, odpowiadają one solidarnie za szkody wyrządzone przez polowanie i przez zwierzynę.

§. 60.

Każdy posiadacz gruntu może w obrębie swego obejścia domowego używać dla tępienia szkodliwej zwierzyny (§. 56 alin. 1.) oraz kun, tchórzów i łasic, żelazek, łapek i innych przyrządów samochwytnych, winien jednak przy tem zachować wszelkie ostrożności, by nie spowodować niebezpieczeństwa dla ludzi i zwierząt pożytecznych, winien też ustawić odpowiednie, łatwo dostrzegalne znaki ostrzegające.

Nadto winien posiadacz gruntu zamierzający korzystać z powyższego uprawnienia uwiadomić o tem uprawnionego do polowania, by tenże mógł zapobiedz ewentualnemu używaniu wspomnianych przyrządów do chwytania innej zwierzyny, mianowicie zwierzyny łownej.

III. O szkodach wyrządzonych przez polowanie i przez zwierzynę.

A) O obowiązkach odszkodowania.

§. 61.

Uprawniony do wykonywania polowania ma obowiązek wynagrodzić według przepisów niniejszej ustawy:

a) szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu polowania przez niego samego, jego personal łowiecki, gości myśliwych i przez konie i psy tych osób;

b) szkodę wyrządzoną w jego okręgu polowania przez zwierzęta łowne i dziki na gruncie i w plonach z wyjątkiem szkód wyrządzonych przez stada zapadłych dzikich gęsi i kaczek.

Jeżeli prawo do wykonywania polowania służy więcej osobom, odpowiadają one solidarnie za szkody wyrządzone przez polowanie i przez zwierzynę.

Uprawnionou do wykonywania polowania ma prawo, jeśli zostanie pociągnięty do wynagrodzenia szkody zrzędzonej przez dziki, żądać zwrotu kwoty wypłaconej tytułem odszkodo-

§. 52.

Za szkody wyrządzone przez wszelkiego rodzaju hodowaną zwierzynę, która się wydosztanie ze zwierzynców zamkniętych, odpowiedzialni są ich posiadacze.

§. 53.

Każdy posiadacz gruntu ma prawo zabezpieczyć swoje grunta przeciw wdzieraniu się zwierzyny; poczynione jednak w tym celu urządzenia nie mogą być przysposobione do łapania zwierzyny.

Wolno również każdemu odstraszać i odpędzać wierzynę od swoich gruntów przez urządzenie straszydeł, ogni nocnych i t. p. Gdyby zaś wskutek takiej obrony zwierzę zraniło się lub zginęło, to uprawniony do polowania nie może domagać się odszkodowania.

§. 54.

Także uprawniony do polowania, może cudze grunta w obrębie swego okręgu polowania leżące, ubezpieczać od szkód przez zwierzynę wyrządzanych, zapomocą ogrodzeń i innych środków ostrożności, jednak w taki sposób, aby ubezpieczenie to nie przeszkadzało posiadaczom w prowadzeniu gospodarstwa.

Pomimo to uprawniony do polowania odpowiada za szkodę, jeżeli nie dowiedzie, że cel tych urządzeń z winy poszkodowanego został udaremniony.

§. 55.

Szkody wyrządzone przez zwierzynę w sadach, ogrodach warzywnych i ozdobnych, w szkółkach drzew, wreszcie na stojących pojedynczo młodych drzewkach, mają być tylko wtedy wynagradzane, jeżeli się okaże, że szkoda nastąpiła mimo, że dla ochrony uszkodzonych przedmiotów, właściciel poczynił takie urządzenia, które wśród zwykłych okoliczności szkodzie rzeczoney zapobiedz są

§. 62.

(dosłownie jak §. 52. dotychczas. ust.)

§. 63.

Każdy posiadacz gruntu ma prawo zabezpieczać swoje grunta przeciw wdzieraniu się zwierzyny; poczynione jednak w tym celu urządzenia nie mogą być przysposobione do łapania zwierzyny.

Wyjątki od tego przepisu zawiera §. 60.

Wolno również każdemu odstraszać i odpędzać zwierzynę od swoich gruntów przez urządzenie straszydeł, ogni nocnych i t. p., gdyby zaś wskutek takiej obrony zwierzę zraniło się, lub zginęło, to uprawniony do polowania nie może domagać się odszkodowania.

§. 64.

(dosłownie jak §. 54. dotychczas. ust.)

§. 65.

Szkody wyrządzone przez zwierzynę w sadach, ogrodach warzywnych i ozdobnych, w szkółkach drzew, wreszcie na stojących pojedynczo młodych drzewkach, mają być tylko wtedy wynagradzane, jeżeli się okaże, że szkoda nastąpiła mimo, że dla ochrony uszkodzonych przedmiotów właściciel poczynił takie urządzenia, które wśród zwykłych okoliczności szkodzie rzeczoney zapobiedz są

wstanie. Wzbronienie wstępu na grunta wskazane w ust. 2. §. 40. uważane być ma za zrzeczenie się wygrozdzenia szkody, która na tych gruntach przez polowanie lub przez wierzynę wyrządzoną być może.

w stanie. Wzbronienie wstępu na grunta wskazane w ust. 2. §. 50. uważane być ma za zrzeczenie się wynagrodzenia szkody, która wyrządzoną być może na tych gruntach przez polowanie lub przez wierzynę.

§. 56.

Przy ocenieniu wszelkiej szkody w ziemioślodach zrzędzonej przez polowanie i wierzynę, należy przyjąć w rachunek tylko rzeczywistą stratę po potrąceniu kosztów, jakoby poszkodowany jeszcze ponieść musiał aż do zebrania plonów.

§. 66.

(dosłownie jak §. 56. dotychczas. ust.).

B) Postępowanie.

§. 57.

Powiatowe Władze polityczne rozstrzygają w pierwszej instancji wszelkie skargi o wynagrodzenie szkód, wyrządzonych przez polowanie lub wierzynę.

B) Postępowanie.

§. 67.

Poszkodowany winien do 3 dni od dnia, w którym się dowiedział o szkodzie wyrządzonej mu w plonach lub gruncie przez polowanie lub przez wierzynę, zgłosić tę szkodę u naczelnika gminy celem jej stwierdzenia.

§. 58.

Poszkodowany winien w czasie, w którym szkoda może być jeszcze dostrzeżona i oceniona zgłosić przez naczelnika gminy szkodę u uprawnionego do polowania lub tegoż zastępcy, z wezwaniem o zgodne załatwienie sprawy. Gdyby ugoda w ciągu 8 dni nie nastąpiła, ma poszkodowany w ciągu dalszych 8 dni pod rygorem utraty prawa do odszkodowania, z zastrzeżeniem postanowień określonych w §. 62. wnieść zażalenie do politycznej Władzy powiatowej o wynagrodzenie szkody, oznaczając w przybliżeniu swoją pretensję.

Naczelnik gminy winien na podstawie tego zgłoszenia najdalej do 3 dni zbadać i stwierdzić szkodę wraz z 2 zaprzysiężonymi asesarami w obecności obowiązującego do wynagrodzenia szkody lub w obecności jego zastępcy. W razie, jeżeli obowiązany do wynagrodzenia szkody nie mieszka w danej miejscowości i nie ma tam ustanowionego zastępcy, nie przeszkadza jego nieobecności stwierdzeniu szkody przez naczelnika gminy i rzeczoznawców.

Naczelnik gminy jest obowiązany wezwać obie strony do zgodnego załatwienia sprawy, wyznaczając w razie, jeśli jedna ze stron nie jest obecną przy stwierdzeniu szkody, odpowiedni a możliwie krótki termin dla ugodowego załatwienia sprawy. W razie jeżeli ugoda w tym terminie nie nastąpiła, winien naczelnik gminy wraz z asesarami wydać orzeczenie o odszkodowaniu.

wadz
doch
który
przed
wyzn
zniej
polity
doch

stron
wych
albo
gólny
obow

wadz
wszy
nale
żeli
nien

ście
nyw

liczu
na p
fach

soko
lub
orze

prze

Przeciw temu orzeczeniu służy obu stronom rekurs do politycznej władzy powiatowej w przeciągu dni 14 od doręczenia orzeczenia.

Asesorów, o których tu mowa, powołuje i zaprzysięga polityczna władza powiatowa na czas okresu dzierżawnego polowań, z pośród ludzi fachowych nieposzlakowanych i znanych z bezstronności, bacząc przytem, aby przynajmniej jeden z nich był obznajomiony z łowiectwem.

§. 59.

Polityczna Władza powiatowa przeprowadzić ma w terminie do dni 14 potrzebne dochodzenia na miejscu z przybraniem stron, których nieobecność jednak nie wstrzymuje przedsięwzięcia czynności urzędowej, jakoteż wyznaczonego przez Władzę znawcy. W ważniejszych i trudniejszych wypadkach może polityczna Władza powiatowa, podejmując te dochodzenia przybrać dwóch znawców.

Jako znawców użyć można tylko bezstronnych i nieposzlakowanych ludzi fachowych, od których należy odebrać przysięgę albo raz na zawsze, albo w każdym poszczególnym wypadku na sumienne wypełnienie obowiązków.

§. 60.

Przy komisijnym dochodzeniu ma prowadzący czynność urzędową usiłować przedewszystkiem ugodę między stronami, którą należy objąć także koszta postępowania. Jeżeli to usiłowanie skutku nie odniesie, powinien naprzód oświadczyć się znawca:

- 1) czy uszkodzenie nastąpiło rzeczywiście przez zwierzynę, względnie przy wykonywaniu polowania, następnie zaś;
- 2) o ile podania stron względem okoliczności wpływających według §§. 55. i 56. na pretensję o odszkodowanie, ze stanowiska fachowego są uzasadnione.

§. 61.

Znawca oświadczy się także co do wysokości szkody wyrządzonej przez polowanie lub zwierzynę, poczem Władza polityczna orzec ma o odszkodowaniu.

§. 62.

Dochodzenia i usiłowania ugodowe przekazane w myśl poprzednich postanowień

§. 68.

W razie rekursu ma polityczna władza powiatowa, jeśli uzna potrzebę uzupełnienia dochodzenia, przeprowadzić je w czasie jak najkrótszym, najdalej do dni 14, powołując do tego dochodzenia obie strony a ewentualnie także zaprzysiężonego zswawcę, obznajomionego z łowiectwem a nie należącego do grona, które orzekało w instancyi pierwszej.

§. 69.

Przed wydaniem orzeczenia przez polityczną władzę powiatową, winna ta władza starać się doprowadzić do ugody między stronami. Ugodą tą należy objąć także koszta postępowania.

§. 70.

Od orzeczenia politycznej władzy powiatowej załatwiającego rekurs dalsze odwołanie nie ma już miejsca.

§. 71.

Przeprowadzenie dochodzenia i wydanie orzeczenia przepisane w §. 67. w wypad-

politycznej Władzy powiatowej co do szkód wyrządzonych przez polowanie lub zwierzynę, mogą być przez nią od wypadku do wypadku albo raz na zawsze aż do odwołania poruczone naczelnikowi gminy (przełożonemu obszarowi dworskiego). W tym wypadku wyznaczy równocześnie polityczna Władza powiatowa po wysłuchaniu Reprezentacji gminy (przełożonego obszaru dworskiego) i uprawnionego do polowania, dwóch znawców (§. 59.), którzy mają być zaprzysiężeni raz na zawsze.

Jeżeli nastąpi delegacja naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego) raz na zawsze, należy to z podaniem nazwisk znawców, ogłosić w sposób w miejscu używany i podać do wiadomości uprawnionego do polowania.

Po wydaniu takiego ogłoszenia mają być pretensje o zwrot szkód przez polowanie i zwierzynę wyrządzonych w sposób określony w §. 58. wnoszone bezpośrednio do delegowanego naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego).

Tenże naczelnik gminy (przełożony obszarowi dworskiego) winien o każdej u niego wniesionej pretensji o odszkodowanie zawiadomić natychmiast polityczną Władzę powiatową i przedsięwziąć na miejscu potrzebne dochodzenia z przybraniem jednego, lub w wypadkach ważniejszych i trudniejszych, obydwóch ustanowionych znawców, jako też podjąć określone usiłowania ugodowe.

Do tych dochodzeń i usiłowań ugodowych, również do interwencji stron i znawców mają analogiczne zastosowanie postanowienia §§. 59—61.

Jeżeli szkoda dotyczy naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego), tegoż żony albo osób z nim w pierwszym lub w drugim stopniu spokrewnionych lub spowinowaconych, winien tenże naczelnik gminy (przełożony obszarowi dworskiego) zawiadomić bezzwłocznie Władzę polityczną powiatową, która albo załatwi sprawę w myśl poprzednich postanowień albo też wyznaczy inną delegację do przeprowadzenia tej sprawy.

§. 63.

Jeżeli ugoda (§. 60.) nie przyjdzie do skutku, ma być protokolarnie spisany wynik dochodzeń bezzwłocznie przesłany politycznej Władzy powiatowej, która w razie po-

kach, w których szkoda dotyczy naczelnika gminy, tegoż żony albo osób z nim spokrewnionych lub spowinowaconych w pierwszym lub drugim stopniu, jest rzeczą wprost politycznej Władzy powiatowej, której Naczelnik gminy ma w takich wypadkach bezzwłocznie donieść o zaszłej szkodzie.

W tych wypadkach służy obu stronom rekurs do c. Namiestnictwa, który należy wnieść na ręce politycznej władzy powiatowej w przeciągu dni czternastu od doręczenia orzeczenia.

Od orzeczenia c. k. Namiestnictwa dalszy rekurs nie ma miejsca.

§. 72.

C. k. Namiestnictwo wyda w drodze rozporządzenia bliższe przepisy o sposobie przeprowadzania dochodzeń szkody w myśl §§. 67. do 69., dalej przepisy o wyłączeniu

trzeby może dochodzenie w odpowiedni sposób i to z przybraniem innych znawców kazać uzupełnić i następnie ma wydać orzeczenie (§ 61).

Bliższe przepisy i postanowienia o delegacji, o przeprowadzeniu dochodzeń i usiłowań ugodowych przez delegatów wydane zostaną przez c. k. Namiestnictwo w drodze rozporządzenia.

Odwołanie trwałej delegacji naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego) może polityczna Władza powiatowa zarządzić każdego czasu. Odwołanie należy ogłosić w sposób w miejscu używany i zawiadomić o tem uprawnionego do polowania.

Tak co do delegacji naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego) jak również odwołania tejże delegacji winna polityczna Władza powiatowa porozumieć się z Wydziałem powiatowym.

§. 64.

Polityczna Władza powiatowa winna równocześnie z rozstrzygnięciem o odszkodowaniu orzec także o ponoszeniu kosztów odnośnego dochodzenia. Na osobną prośbę odnośnej strony należy o tych kosztach nawet wówczas orzec, jeżeli odpadła potrzeba decydowania o odszkodowaniu. Jako kosztu postępowania mogą być tylko zarachowane:

1. kosztu z powodu interwencji organu urzędowego i znawcy przy podjętych oględzinach tudzież kosztu doręczeń i należności stemplowe (kosztu urzędowe);

2. wydatki stron w gotówce urosłe z powodu uczestniczenia w oględzinach na miejscu, lub ewentualnie z powodu zarządzonego przez polityczną Władzę osobistego przed nią jawienia się, o ile wydatki te są konieczne (kosztu stron), z wyłączeniem jednak możliwych kosztów przybrania doradcy prawnego.

§. 65.

Względem ponoszenia kosztów w §. 64. określonych obowiązują następujące postanowienia:

1. kosztu urzędowe, wyjąwszy wypadek pod 3. określony, ponosić ma pozwany, który na wynagrodzenie szkody skazany zostaje.

Jeżeli zaś skarżący zupełnie został oddalony ze swoją pretensją, ma on ponieść kosztu urzędowe.

2. do zwrotu kosztów stron nie ma prawa ani skarżący ani pozwany. Wyjątki od tej zasady zachodzą w wypadku ustępu 3. jakoteż w następujących razach:

§. 73.

Władza orzekająca o odszkodowaniu winna równocześnie orzec także o ponoszeniu kosztów odnośnego dochodzenia. Na osobną prośbę odnośnej strony należy o tych kosztach nawet wówczas orzec, jeżeli odpadła potrzeba decydowania o odszkodowaniu. Jako kosztu postępowania mogą być tylko zarachowane:

1. kosztu z powodu interwencji organu urzędowego i znawcy przy podjętych oględzinach tudzież kosztu doręczeń i należności stemplowe (kosztu urzędowe);

2. wydatki stron w gotówce urosłe z powodu uczestniczenia w oględzinach na miejscu, lub ewentualnie z powodu zarządzonego przez polityczną Władzę osobistego przed nią jawienia się, o ile wydatki te są konieczne (kosztu stron), z wyłączeniem jednak możliwych kosztów przybrania doradcy prawnego.

§. 74.

Co do ponoszenia kosztów w §. 73. określonych obowiązują następujące postanowienia:

1. kosztu urzędowe ponosić ma pozwany, który na wynagrodzenie szkody skazany zostaje.

Jeżeli zaś skarżący zupełnie został oddalony ze swą pretensją, ma on ponieść kosztu urzędowe.

2. Do zwrotu kosztów stron nie ma prawa ani skarżący, ani pozwany. Wyjątki od tej zasady zachodzą w następujących razach:

a) jeżeli skarżącemu przyznano całe przezeń liczebnie oznaczone odszkodowanie (§. 58.), to poznany jest obowiązany zwrócić kosztu prywatne skarżącego;

b) jeżeli skarżący zupełnie został oddalony, ma on uiścić kosztu prywatne pozwanego.

3. jeżeli ofiarowana bezskutecznie przez pozwanego w postępowaniu ugodowem (§§. 58. 60. 62.) kwota ugodowa była wyższą od tej, którą skarżącemu przyznano, w takim razie skarżący ponosi kosztu urzędowe, nadto obowiązany jest na żądanie pozwanego zwrócić mu jego kosztu prywatne, jeżeli zaś kwota przyznana jest równą z kwotą w drodze ugodowej ofiarowaną, będą kosztu równomiernie rozdzielone.

Ewentualnie kosztu prawnego doradcy ponosi we wszystkich wypadkach każda strona sama za siebie.

a) jeżeli skarżącemu przyznano całe przezeń liczebnie oznaczone odszkodowanie (§. 68), to pozwany jest obowiązany zwrócić kosztu prywatne skarżącego;

b) jeżeli skarżący zupełnie został oddalony, ma on uiścić kosztu prywatne pozwanego.

Ewentualne kosztu prawnego doradcy ponosi we wszystkich wypadkach każda strona sama za siebie.

C) Ugodowe unormowanie wynagrodzenia szkód

§. 66.

W drodze porozumienia z właścicielami gruntów, mogą być zawierane względem wynagrodzenia szkód wyrządzonych przez polowanie lub zwierzynę odmienną od postanowień niniejszej ustawy umowy, których jednak dochodzić wolno tylko na zwykłej drodze prawa.

C) Ugodowe unormowanie wynagrodzenia szkód.

§. 75.

Uprawnieni do polowania mogą zawierać z właścicielami gruntów dobrowolne umowy, określające obowiązek wynagradzania szkód wyrządzonych przez polowanie lub zwierzynę odmienną od postanowień niniejszej ustawy. Praw i roszczeń płynących z takich dobrowolnych umów mogą interesowani dochodzić i bronić jedynie na zwykłej drodze prawa.

IV. Ogólne postanowienia o Władzach i o postępowaniu niekarnem.

§. 67.

Wykonywanie niniejszej ustawy służy w miarę oznaczonej w poszczególnych przepisach kompetencji politycznej Władzy powiatowej, albo Namiestnictwu.

§. 68.

Jeżeli gmina, której poruczoną jest polityczna administracja, posiada samodzielne polowanie w obrębie własnego obszaru gminnego, Namiestnictwo załatwia i rozstrzyga w pierwszej instancji wszystkie do tego samodzielnego polowania odnoszące się sprawy,

IV. Ogólne postanowienia o Władzach i o postępowaniu niekarnem.

§. 76.

Sprawowanie niniejszej ustawy należy w miarę kompetencji, oznaczonej w poszczególnych przepisach do naczelnika gminy wraz z asesorami (§. 68.) do politycznej Władzy powiatowej albo do Namiestnictwa.

§. 77.

(dosłownie jak §. 68. dotychczas. ustawy).

w którychby gmina miała występować jako strona.

§. 69.

Rekurs przeciw orzeczeniu politycznej Władzy powiatowej wnoszony być ma do Namiestnictwa, przeciw decyzji Namiestnictwa — wyjąwszy wypadek określony w 2. ust. §. 5., do Ministerstwa rolnictwa. Przeciw potwierdzonemu przez Namiestnictwo orzeczeniu o szkodach przez polowanie i przez zwierzyńę wyrządzonych, dalszy rekurs nie ma miejsca.

Rekurs należy w 14 dniach po doręczeniu orzeczenia wnieść pisemnie lub ustnie u Władzy, która orzekała w pierwszej instancji.

§. 70.

Rekurs wcześniej wniesiony ma z reguły skutek zawieszający, wyjąwszy wypadku w §. 17 przewidzianego, albo też gdy względy bezpieczeństwa publicznego i uniknięcia możliwych szkód, wymagają bezzwłocznego przeprowadzenia poleconych zarządzeń.

§. 71.

W wypadkach, w których porozumienie między polityczną Władzą powiatową, a Wydziałem powiatowym nie przyszło do skutku, orzeka c. k. Namiestnictwo po zasięgnięciu zdania Wydziału krajowego.

V. Przekroczenia i kary.

§. 72.

C. k. Zandarmerya, zaprzysiężone straże leśne, straże myśliwskie i straże polowe, mają obowiązek czuwania nad przestrzeganiem przepisów niniejszej ustawy, i podawania wszelkich dostrzeżonych przekroczeń do wiadomości politycznej Władzy powiatowej.

§. 73.

Przekroczenia tej ustawy, jakoteż rozporządzeń i szczegółowych zarządzeń na jej podstawie wydanych mają być karane, o ile powszechna ustawa karna nie ma zastosowania, przez polityczną Władzę powiatową grzywną od 5 do 50 zł. Grzywna ta podwyższoną być może w przypadku powtórnego przekroczenia albo jeżeli przekroczenie po-

§. 78.

Rekurs przeciw orzeczeniu politycznej Władzy powiatowej wnoszony być ma pominawszy wypadki z §. 70. do Namiestnictwa, przeciw decyzji Namiestnictwa — wyjąwszy wypadki określone w 2. ust. §. 8. i w §. 13. do Ministerstwa rolnictwa. Przeciw potwierdzonemu przez Namiestnictwo orzeczeniu o szkodach przez polowanie i przez zwierzyńę wyrządzonych, dalszy rekurs nie ma miejsca.

Rekurs należy w 14 dniach po doręczeniu orzeczenia wnieść pisemnie lub ustnie u Władzy, która orzekała w pierwszej instancji.

§. 79.

Rekurs wcześniej wniesiony ma z góry skutek zawieszający, wyjąwszy wypadku w §. 22. przewidziany, albo też, gdy względy bezpieczeństwa publicznego i uniknięcia możliwych szkód, wymagają bezzwłocznego przeprowadzenia poleconych zarządzeń.

§. 80.

(dosłownie, jak §. 71. dotychczas. ust.).

V. Przekroczenia i kary.

§. 81.

(dosłownie jak §. 72. dotychczas. ust.).

§. 82.

Przekroczenia tej ustawy, jakoteż rozporządzeń i szczegółowych zarządzeń na jej podstawie wydanych, mają być karane, o ile powszechna ustawa karna nie ma zastosowania, przez polityczną Władzę powiatową grzywną od 10 do 100 Koron. Grzywna ta podwyższoną być może w przypadku powtórnego przekroczenia, albo jeżeli przekroczenie

ciągnęło za sobą znaczną szkodę, aż do stu reńskich. W razie niewypłacalności skazanego należy grzywnę zamienić na karę aresztu, przyczem 5. zł. liczy się za jeden dzień aresztu.

W razie cięższych przez dłuższy czas dokonywanych, albo powtarzanych wykroczeń przeciw niniejszej ustawie, można zamiast grzywny orzec karę aresztu od 1 do 20 dni.

Grzywny wpływają do funduszu ubogich tej gminy, w której obrębie przekroczenie popełnione zostało.

§. 74.

W wypadkach przekroczeń §§. 33., 34., 35. ust. c., 36. i 37., których dopuszcza się sam uprawniony do polowania, względnie handlarz i właściciele restauracyi, należy zarazem orzec utratę zwierzyny złowionej albo zabitej wbrew przepisowi, a względnie podanej na sprzedaż.

Przy przekroczeniach §§. 42 i 50. orzec należy utratę zakazanych przyrządów bez różnicy, czy są one własnością przestępcy, lub nie.

§. 75.

W razie zajęcia przyrządów zakazanych §§. 42 i 50. należy orzec bezwzględnie utratę tych przedmiotów, chociażby niemożliwym było dochodzenie i skazanie osób, które się niemi posługiwały.

§. 76.

Zwierzyna, strzelby i przyrządy, które uznane zostały za przepadłe, sprzedawane być mają przez polityczną Władzę powiatową w drodze publicznej licytacji na rzecz funduszu ubogich tej miejscowości, gdzie nastąpiło zajęcie. Przed sprzedażą jednak, należy zakazane przyrządy uczynić niezdolnymi do dalszego użytku.

§. 77.

Z orzeczeniem karnem połączyć należy, o ile nie chodzi o wynagrodzenie szkód przez polowanie i zwierzynę wyrządzonych, także zobowiązanie do wynagrodzenia szkody przekroczeniem spowodowanej, jeżeli z powodu braku dostatecznego wyjaśnienia, nie wypadnie odesłać pretensyi dotyczącej odszkodowania do sądów cywilnych.

Stronom interesowanym, mimo prawomocnych orzeczeń o odszkodowaniu, służy prawo udać się w tych sprawach na zwykłą drogę prawa.

pociągnęło za sobą znaczną szkodę aż do 200 koron. W razie niewypłacalności skazanego należy grzywnę zamienić na karę aresztu, przyczem 10 koron liczy się za jeden dzień aresztu.

W razie cięższych, przez dłuższy czas dokonywanych, albo powtarzanych wykroczeń przeciw niniejszej ustawie, można zamiast grzywny orzec karę aresztu od 1 do 20 dni.

Grzywny wpływają do funduszu ubogich tej gminy, w której obrębie przekroczenie popełnione zostało.

§. 83.

W wypadkach przekroczeń §§. 43, 44, 45 ust. c., 46 i 47, których dopuszcza się sam uprawniony do polowania, względnie handlarz i właściciele restauracyi, należy zarazem orzec utratę zwierzyny złowionej albo zabitej, a względnie podanej na sprzedaż wbrew przepisowi.

Przy przekroczeniach §§. 52 i 60 orzec należy utratę zabranych przyrządów bez różnicy, czy są one własnością przestępcy lub nie.

§. 84.

W razie zajęcia przyrządów zakazanych §§. 52 i 60 należy orzec bezwzględnie utratę tych przedmiotów, chociażby niemożliwym było dochodzenie i skazanie tych osób, które się niemi posługiwały.

§. 85.

(dosłownie jak §. 76 dotychczas. ust.).

§. 86.

(dosł. jak §. 77. dotych. ust.)

Ustawa obowiązująca.

§. 78.

Jeżeli po przekroczeniu myśliwskiem w przeciągu 6 miesięcy, licząc od dnia spełnienia czynu, przestępca nie został pociągnięty do odpowiedzialności, wtedy następuje przedawnienie przekroczenia, co jednak nie uwalnia od obowiązku usunięcia trwającego stanu bezprawnego, jaki przekroczenie to spowodowało.

§. 79.

Co do właściwości politycznych Władz do dochodzenia i karania przekroczeń niniejszej ustawy, co do terminów odwołania i co do odnośnego postępowania, zastosowane być mają ogólnie obowiązujące przepisy w administracyjnym postępowaniu karnem.

O karach i w związku z niemi będących zwrotach szkód i kosztów rozstrzyga w najwyższej instancyi Miuiisterstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

VI. Karty myśliwskie.

§. 80.

Nie wolno polować nikomu bez wydanej przez właściwą Władzę karty myśliwskiej, lub bez certyfikatu jej miejsce zastępującego.

Wzór karty myśliwskiej i certyfikatu ustanowi Namiestnictwo w drodze rozporządzenia.

§. 81.

Karty myśliwskie i certyfikaty wydaje polityczna Władza powiatowa, w której okręgu ubiegający się o nie w danej chwili przebywa. Karta myśliwska może być także obcym, to jest osobom nie zamieszkałym w Galicyi, przez tutejszą krajową polityczną Władzę powiatową wydana.

§. 82.

Karta myśliwska wystawioną być może na rok, na trzy lata kalendarzowe albo na miesiąc.

Certyfikaty wydane będą zatwierdzonym i zaprzysiężonym strażnikom łowieckim, na czas ustanowienia ich strzelcami.

Uprawnieni do polowania, którzy w myśl §. 31 al. 2 niniejszej ustawy przyjmą na siebie obowiązki dozorców polowania, nie mogą korzystać z certyfikatów (§. 84 alin. 2).

Projekt.

§. 87.

(dosł. jak §. 78. dotych. ust.)

§. 88.

(dosł. jak §. 79. dotych. ust.)

VI. Karty myśliwskie.

§. 89.

(dosł. jak §. 80 dotych. ust.)

§. 90.

Karty myśliwskie i certyfikaty wydaje polityczna Władza powiatowa, w której okręgu ubiegający się o nie w danej chwili przebywa.

Karty myśliwskie może polityczna władza powiatowa wydawać także osobom niezamieszkałym w Galicyi.

§. 91.

Karta myśliwska wystawioną być może na rok, na trzy lata kalendarzowe. albo na miesiąc.

Certyfikaty wydane będą zatwierdzonym i zaprzysiężonym strażnikom łowieckim, na czas ustanowienia ich strzelcami.

Uprawnieni do polowania, którzy w myśl §. 41 al. 2. niniejszej ustawy przyjmą na siebie obowiązki dozorców polowania, nie mogą korzystać z certyfikatów (§. 93. al. 2.).

§. 83.

Karta myśliwska ważną jest na cały obszar Królestwa Galicyi wyłącznie dla osoby, na której nazwisko opiewa, nie może więc komu innemu być odstąpiona; nie daje ona jednak prawa polować bez zezwolenia urawnionego do polowania.

Kartę powinni posiadacze w czasie wykonywania polowania zawsze mieć przy sobie i okazać ją na żądanie organu bezpieczeństwa.

§. 84.

Za roczną kartę myśliwską opłacić trzeba taksę 5 złr. (10 koron), za trzyletnią 15 złr. (30 koron), za miesięczną 1 zł. 50 ct. (3 korony). Opłaty te wpływają do funduszu krajowego.

Certyfikaty wystawione według §. 82. nie podlegają opłacie taksy, lecz polityczna Władza powiatowa odmówić ma wydania takich certyfikatów, jeżeli powziąć można podejrzenie, że zamierzone jest uchylenie się od obowiązku opłaty taksy.

§. 85.

Wystawienia karty myśliwskiej odmówić należy:

a) małoletnim, o ile o karty dla nich nie proszą ojcowie, albo opiekunowie;

b) wyrobnikom żyjącym z zarobku dziennego, tudzież ubogim wspieranym przez zakłady dobroczynne, albo z funduszków gminnych;

c) umyślowo chorym i notorycznym pijakom;

d) osobom, które nie mogą się wykazać kartą na broń, o ile ją wedle odnośnych przepisów mieć powinny;

e) na czas pięciu lat po odbyciu kary temu, kto uznany był winnym zbrodni przeciw bezpieczeństwu osoby lub mienia;

f) na czas trzech lat po odbyciu kary temu, który wedle §. 335 ustawy karnej, uznany był winnym przestępstwa przeciw bezpieczeństwu życia z powodu nieostrożnego obchodzenia się z bronią palną, albo też przekroczenia kradzieży, względnie udziału w tejsze;

g) na czas dwuletni temu, kto powtórnie ukarany został za przekroczenie przepisów o ochronie zwierzyny.

Wydania certyfikatów strażnikom łowieckim odmówić należy w wypadkach pod lit. c), e), f) i g) wymienionych.

§. 92.

Karta myśliwska ważną jest na cały obszar Królestwa Galicyi wyłącznie dla osoby, na której nazwisko opiewa, nie może więc komu innemu być odstąpiona; nie daje ona jednak prawa polowania bez zezwolenia urawnionego do polowania.

Kartę powinni posiadacze w czasie wykonywania polowania zawsze mieć przy sobie i okazać ją na żądanie organu bezpieczeństwa.

§. 93.

Za roczną kartę myśliwską opłacić trzeba taksę 10 koron, za trzyletnią 30 koron, za miesięczną 3 korony. Opłaty te wpływają do funduszu krajowego.

Certyfikaty wystawione według §. 91. nie podlegają opłacie taksy, lecz polityczna Władza powiatowa odmówić ma wydania takich certyfikatów, jeżeli powziąć można podejrzenie, że zamierzone jest uchylenie się od obowiązku opłaty taksy.

§. 94.

Wystawienia karty myśliwskiej odmówić należy:

a) małoletnim, o ile o karty dla nich nie proszą ojcowie, albo opiekunowie;

b) czeladzi domowej i gospodarczej, dziennym zarobnikom tudzież ubogim wspieranym przez zakłady dobroczynne, albo z funduszków gminnych;

c) umyślowo chorym i notorycznym pijakom;

d) osobom, które nie mogą się wykazać kartą na broń, o ile ją wedle odnośnych przepisów mieć powinny;

e) na czas pięciu lat po odbyciu kary temu, kto uznany był winnym zbrodni przeciw bezpieczeństwu osoby lub mienia;

f) na czas trzech lat po odbyciu kary temu, który wedle §. 335. ustawy karnej, uznany był winnym przestępstwa przeciw bezpieczeństwu życia z powodu nieostrożnego obchodzenia się z bronią palną, albo też przekroczenia kradzieży, względnie udziału w tejsze;

g) na czas dwuletni temu, kto powtórnie ukarany został za przekroczenie przepisów o ochronie zwierzyny.

Wydania certyfikatów strażnikom łowieckim odmówić należy w wypadkach pod lit. c), e), f) i g) wymienionych.

Ustawa obowiązująca.

Projekt.

§. 86.

Kartę myśliwską odebrać należy bez zwrócenia zapłaconej za nią taksy, jeżeli po wystawieniu zajdzie, lub wiadomą się stanie, co do osoby jej właściciela jedna z wymienionych powyżej (§. 85.) okoliczności wykluczających.

Toż samo stosuje się i do certyfikatów.

§. 95.

Kartę myśliwską odebrać należy bez zwrócenia zapłaconej za nią taksy, jeżeli po wystawieniu zajdzie, lub wiadomą się stanie, co do osoby jej właściciela jedna z powyżej wymienionych (§. 94.) okoliczności wykluczających.

To samo stosuje się także do certyfikatów.
